

Název povídky: Ochránkyně bílé kobry

*Slunce snad nikdy tolik
tolik nesvítilo,
ničemu kolem mě
se také nedařilo.
A ty dny za mnou
utekly mi-
když člověk miluje
vidí jen ji!*

*že jen moudří ptáci
žijí bez obav*

Prolog

- **Martin Beck** = tak trochu flegmatik, všechno dělající na poslední chvíli s velkým zájmem o třídu Sovereign a stále hledající první lásku

- **Annelis O'Reardonová** = se svou tajuplnou minulostí překvapuje každého. Na první pohled vypadá slušně, klidně a vyrovnaně, mouše by neublížila, ale kdoví, co se v této „dračici“ skrývá....)

- **Morthi** = se svými organizačními dovednostmi je vynikajícím vůdcem skupiny, má objektivní pohled na svět, převažuje u něho racionální jednání a disponuje na vysoké úrovni s komunikačními schopnostmi

- **Jean -Luc Pleschard** = životem se řídí pomocí své intuice, má velikou odvahu a odhodlání, dokáže se postavit na správnou stranu a za slabého jedince

Místo určení: Akademie, Země otrískané

Hvězdné datum: v daleké budoucnosti

Píše se datum 2362 . Je krásný den. Slunko pomalu začíná svítat, příroda kolem se probouzí a vítá nový příchozí den. Oproti tomu kadeti v San Francisku, na Akademii HF ještě mají půlnoc. Jejich budíček je až v půl deváté. Moment...co to vidím?! Jeden človíček, je již vzhůru. Plahočí si to zahradou, která se rozprostírá kolem a vesele si hvízdá. Je to náš starý známý, zahradník pan Boothby. Každé ráno, dává do pokojů čerstvé květiny, proto musí, tak brzičko vstávat. Dneska si malinko přispal, ale to neohrozí jeho každodenní plán. Opusťme teď zahradníka a podívejme se do jednoho pokoje v akademii.

V pokoji je díky žaluziím zatemněno. Je slyšet slabouňké a spokojené pochrupování. V posteli leží mladá dívka. Je zahalená dekou a vedle ní leží malinké živé, černé klubičko

jménem Balck. Dívčina se pomalinku probouzí. „Uhh...to byl zase divnej sen.“ říká jemným hlasem a protahuje se. Podívá se svýma tmavě hnědýma očima na Balcka a začne ho pomalinku a jemně hladit. Zprvu se Balck vyleká a chce kousnout do té divné věci, co ho probudila. Poté zjistí, že věc má dobré úmysly a nechá se hladit.

Do pokoje vkročí Boothby a naruší tak intimní atmosféru. „Ále, slečna Annelis, je již vzhůru“ záměrně tak upozorní na svůj příchod. „Nesu Vám čerstvé květiny přímo ze zahrady“ omlouvá se. „Děkuji pane Boothby“ vděčně odpoví Annelis a je ráda o trochu té společnosti. „Jakpak jste se vyspala? Do růžova?“ usměvavě prohodí pan Boothby. „Dneska jsem měla divný sen. Byla jsem chvíli na Enterprise a pak jsem se jako součást výsadku objevila na cizí planetě. Byla to podivná planeta. Všechno kolem se rychle měnilo“ odpoví zamyšleně Annelis a vzpomíná na útržky svého snu, které se jí ještě zachovaly v paměti. „To je již po třetí slečno Annelis, co se Vám zdál úplně stejný sen“ vydedukuje zahradník. „A pokaždé jste mi řekl, že každý sen má určitý symbol, i když není na první pohled vidět a může být skrytý.“ vyhrkne automaticky Ann. „Tak, tak.“ souhlasí s Annelis a usmívá se. „Dneska Vám začíná perný den, slyšel jsem, že se chystají velké testy pro kadety čtvrtého ročníku“ řekne tajemně pan Boothby. „Ale pane Boothby, snad jste neposlouchal za dveřmi?“ usměvavě prohodí Annelis.

O těch testech už slyšela „ Po akademii se ta fáma šíří jako vlna tsunami.“ Boothby zčervená a zanechává Annelis O'Reardonovou o samotě ve svém pokoji.

„Počítači, vyhrň žaluzie a zapni klimatizaci“ hlasitě nařídí Annelis a jde do koupelny dát si osvěžující sprchu. „Počítači, kolik je hodin?“ zeptá se. „7:32:24 v San Francisku, v Anglii ....“ „Stačí,“ řekne otráveně Annelis. Obleče si na sebe uniformu kadeta čtvrtého ročníku, zhluboka se nadechne a vypraví se do jídelny dát si pořádnou snídani.

Cestou potká Morthiho a Jean-Luca Plescharda. „Tak, co Ann, jaký máš z dnešního dne pocit, čekáš nějaké úklady?“ ptá se s rarášky v očích Pleška. „No, pro tebe mám dnes radostnou událost.“ odvětví Ann. „Jakou?“ vyzvídá jeho bratr Morthi. „Tak, za prvé uděláš testy, připravíš málem někoho o život a vrchol toho bude pitka s kapitánem nějaké hvězdné lodi, co ty na to Pleško?“ ptá se s úsměvem na rtech Ann. „Takový den si nenechám ujít, ale radši se pojd'me najíst, abych na tenhle den byl posilněn.“ pomalu došli do jídelny. Postavili se před replikátory a řekli mu svá přání. Ann si poručila toast, vajíčko, slaninu a k tomu ještě čaj Earl Grey. Morthi si dal vulkánskou snídani a jeho pokrevní brat totéž. Když pomalu dojídali snídani přiběhl Martin Beck. „Bože zatracenej budík neumí mě zbudit, když to nutně potřebuji, co to jíš Pleško? Bez dechu se ptá Martin. „No, jsou to šneci na omáčce spolu s toastem od Ann.“ „Ježíši, takovej blivajz. Jak to můžeš jíst.“ S nechutí se Martin odlouká k replikátoru pro svou snídani. Právě chce vyjmout talíř plný jídla, když tu se ozval hlas počítače: „Varování. Talíř je příliš horký“. Ale pozdě. Martin Beck alias Begi se už spálil a rychle ucukl. „Ach jo, na tohle si nezvyknu.“ zaběduje a vezme nejbližší utěrku s jejíž pomocí talíř přenese. Přisedne si k Morthimu a k Plešce. S velkou chutí a vervou se vrhne do jídla. „Zase pozdě“ nadhodí Morthi a s úsměvem se podívá na Begiho. Ten mu nevěnuje pozornost a snaží se zameškaný čas dohonit. „Platí dneska ten zápas?“ zeptá se Pleška. „Jo, v 18:00 hodin přesně je zahájení.“ odpoví Begi a vezme si sklenici vody a řádně zapije celou snídani. „Dneska vyhraje, cítím to v kostech“ povzbudí své kamarády Morthi.

Hodně studentů zatím odchází na hodiny, jako poslední zůstane tato čtveřice. „Už jsme tu zas poslední. Čím pak to asi je?“ podezřívavě se podívá Morthi na Begiho. Ann s Pleškou hrají šachy jejich obvyklá hra po ránu, když oba, Morthi a Begi jí. Najednou Ann ustane v pohybu s figurkou, otočí se do chodby vedoucí k učebnám. Tam uvidí doktorku Crušerovou. Pomalu se zvedá a svým přátelům říká: „Uvidíme se na zkouškách v 9:00h. Mám

ještě nějakou prácičku s paní doktorkou.“ a odkluše pryč z jídelny. Hoši se po ní dívají, dokud nezmizí za rohem spolu s doktorkou. „ To jsem zvědav, jestli nám někdy Ann řekne, co dělá s doktorkou. Pokusy?“ s pokrčením ramen konstatuje Morthi. Pleška navrhuje, že by mohli jít do zahrady a proto odkráčí trojice z jídelny.

Místo: místnost C-7A32

V 9:00 hodin téhož dne začínají písemné testy, jako každý týden. Kadeti usednou do svých lavic. Na každé lavici je položen padd s otázkami. Naše známá čtyřka (Morthi, Pleschard, Begi a Annelis) sedí pospolu. Annelis pozvedne obočí a koukne na Plešku, na svého souseda. Ten s otevřenou pusou zírá nechápavě. Oba čekali test ze Základní směrnice, místo toho se objevil všeobecný test, skládající se ze tří částí: všeobecné, psychologické, technické a ještě je k tomu čekají kondiční testy v simulátoru. Annelis skončila dříve, zaklapla svůj padd a odešla do simulátoru. Nebyla jediná, kdo to „vzdal“. V simulátoru je čekal program, který měl vyhodnotit fyzickou kondici jedince, jeho taktické a rychlé uvažování na daný vyskytnutý problém a neporušit tak základní směrnici. Byl to velmi těžký a únavný test.

Místo: učebna dějin Země

Je právě 13:00 hodin. Zvonek zvoní a lektor vchází na minutku přesně do učebny. Učebna je velikostí menšího sálu. Uprostřed je postaven stupínek se stolkem a velmi komfortní židli. Zády přes celou stěnu je vestavěna širokouhlá obrazovka, mající nápis Hvězdná akademie, ročník 2358-2362. Místa pro studenty jsou rozestavěna stupňovitě po celé místnosti, tak aby viděli na obrazovku a zároveň i na učitele. V učebně se právě nachází asi 50 žáků. Všichni pozorně sedí a čekají, co se bude dít.

„Milý studenti a studentky, dnes si probereme vývoj Evropy po roce 2001. Nikomu doufám nemusím připomínat datum, které zvrátilo v průběhu let, běh dějin. ....Lektor nestačil ani dokončit větu, když tu náhle se obrazovka na stěně změní. Zobrazí se muž s mírně vrásčitou tváří a šedými dlouhými vlasy sahající po ramena. Je to člověk. Všichni postavu poznali. Je to ředitel, nejváženější osobnost v Akademii.

„Vážení kadeti a kadetky, zítra nás poctí svou návštěvou významná osoba, kapitán hvězdné lodi ENTERPRISE, Jean-Luc Picard. Přijede se svým teamem vybrat si některé kadety čtvrtého ročníku na svou loď. Testy, které jste dnes ráno absolvovali mají ukázat vaše schopnosti. Výsledky budou zveřejněny zítra, přesně v 17:00 hodin v kulturní místnosti. Přeji hodně štěstí.“

Po hodině nudného dějáku, jde Annelis do svého pokoje. Cestou se staví v pracovně hlavní lékařky AHF. Zaťuká, chvílku počká a pak vejde do místnosti. Doktorka se svými vlasy mírně už prokvetlými šedinami sedí za svým stolem a upíjí kávu. Annelis ji pozdraví a sedne si, tedy spíše se rozvalí na pohovce.

„Tak jaký byl den, Gwen? Slyšela jsem, že hodně perný. Kondiční testy?!“ úsměv na Beverlyně obličejí září. „Jak jinak! To jsem fakt nečekala, že ve svých letech ještě budu dělat tyhle opičárny. Já se spíš přišla zeptat na své lékařské výsledky. Neříkej mi na Akademii mým jménem.“ odvětlí Ann. „ Nebudu chodit okolo horké kaše, tvůj proces změn začal.“ a obrátila Bevr řeč jiným směrem.

Místo: Jídelna

Čas: 18:00

V jídelně je rozložen pingpongový stůl. Na jedné straně stolu stojí M0rthi, Begi a Pleška, naproti nim je kyborg jménem Renq a dva klingoni, jejichž jména nejsou tak důležitá. Přihlíží pár kadetů a všichni se baví hrou. Begi začíná podávat. Provedou pár výměn a Pleška právě skvěle zasměčuje. „Bod pro team modrých“ prohlásí s úsměvem Annelis a namačká skóre. „Jaký je stav?“ zeptá se někdo. „5 : 3“ prohlásí Annelis a s nechutí připisuje další bod pro kyborga. „Zdá se, že modří nemají dneska den“ konstatuje někdo v davu a objeví se usměvavá hlava Deanny Troi.

Čas: druhý den, v 16:55

Místo určení: kulturní místnost

Druhého dne je celá akademie vzhůru nohama. Kam jen oko dohlédne, všude samý člověk, neustavičně pobíhající z místa na místo. Za normálních okolností by to vypadalo na červený poplach, ale toto je výjimečná událost (pokud by místo Picarda nepřijela Lwaxana Troi :-).

Studenti a lektori se pomalu scházejí ve vestibulu. Netrpělivě čekají na vyhlášení výsledků. Jen čtyři kadeti budou mít životní příležitost být přiděleno na hvězdnou loď. Náhle zazní zvuk. Všichni zpozorní a rozhovory utichnou. Chvilé vyhlášení se blíží.

Zvučný hlas hlubokého tónu přerušuje tak atmosféru klidného ticha. „Vážení kadeti, kadetky a lektori, jsem poctěn významnou návštěvou z vlajkové lodi. Nyní nastává chvíle, na kterou čekáte. Prosím přivítejte kapitána ENTERPRISE, Jeana-Luca Picarda.“

1. kapitola

Místo určení: Enterprise - E

„Kapitáne, podle našich senzorů budeme na Zemi za hodinu“ hlásí poručík sedící u taktické konzole. Kapitán bedlivě pozoruje obrazovku před sebou, kde vidí Zemi jako kapku v širém moři. Jeho myšlenky zabloudí k rozhovoru s Guinan, konaného u něj v kajutě včera večer.

„Snažím se jen říct, že to já jsem dala podnět veliteli AHF, aby udělal tyto testy.“ svůj klidný pohled stočila na jeho Pověstný. Kapitán se tvářil neutrálně, ale pod povrchem se skrývala dychtivost po nových informacích. Jean-Luc vyčkával. Nechával Guinan prostor pro její vysvětlení. Otázky si nechá až na konec. Snažila se mu vyčíst, jako už mnohokrát, co si myslí. Vždy jí to víceméně vycházelo, i teď. „Vím, co si asi myslíš, jaký záměr bych měla na tom, aby se k tvé výborné posádce přidali nezkušení, neznámí kadeti. Sami kadeti vybraní v testech to nevědí. Proč? Každý z nich má potenciál stát se vůdčími osobnostmi Hvězdné flotily. Musí mít, ale dobrý vzor, aby z nich byly výborní důstojníci. To jim můžeš v dohledné době zaručit jen TY. Ostřílený kapitán velící vlajkové lodi, proslulé z tolika misí. Všichni kadeti bez rozdílu se učí tvé postupy ještě za tvého života, což se stane jen málo vyvoleným.“ v tomto okamžiku ji přerušil Picard. „Proč teď? Ještě ani neabsolvovali akademii a už mají být zařazeni na vlaj-

kovou lod'. Z jejich chyb bude platit má posádka a možná za ni zaplatí někdo životem. To bří-
mě na sebe nemůžu vzít. Myslela jsi na to, když si to plánovala? Řekl bych, že ano, protože mi
ted' budeš oponovat.“ natolik znal Guinan. Ustrkl lahodného čaje Earl Grey a čekal na Guinan-
inu reakci. Nemusel dlouho. „Proč ted'! Brzo půjdeš do důchodu“ musela se mimoděk usmát.
Po chvílce pokračovala. „Což bude tak za dva, tři roky. Chci, aby tito vybraní kadeti poznali,
kam až se může člověk dostat. Vymyslela jsem to tak, že každý velící důstojník sekce dostane
pod své ochranné křídlo, jedno toto mládě a pokusí se ho zaučit, jak zvládnout různé situace
a přitom zůstat naživu. Vybrala jsem čtyři.“ Podala čtyři paddy s osobními údaji každého z
nich. Kapitán si je pomalu prohlížel jednoho po druhém. Upřeně se zahleděl do posledního.
„Jak to, že Annelis O'Rear..“ pokoušel se vyslovit její jméno a Guinan rychle dopověděla
„O'Reardonová“ Jean-Luc pokračoval „nemá doplněný záznam? To snad Flotila zapoměla
dodat nebo záměrně nechtěla“ sarkasticky se zašklebil. Od vzpoury na Ba'ku byl podezřívaví
k jakýmkoliv utajeným informacím. „Vím proč to není uvedeno, ale na mě není, abych ti to
směla říct. Je to jen na Annelis, aby ti to vypověděla.“ přisedla si blíž.

„Každý at' Morthi, Jean -Luc Pleschard, Martin Beck, Annelis O'Reardonová jsou velkými
individualitami v už tak rozmanitém společenství kadetů. Všech čtyři spojuje láska k ideálům
flotily, oddanost k ní a k sobě navzájem a pomoci si v nouzi. Dokážou se mezi sebou „por-
vat“, ale když je někdo ohrožuje spojí se v jeden celek a rází jedno pozemské heslo - „Jeden
za všechny, všichni za jednoho.“

Kapitán dočetl a byl rád, že testy vyhodnocovala i Troi. Vždy se spoléhal i na její úsudek,
hodněkrát mu pomohl docílit vítězství. Byla mu duševní oporou, která o něm věděla skoro
vše. Guinan se podívala do Picardových očí a viděla v nich jiskřičky naděje. Nechala chvílku
Jean-Lucovi, aby vstřebal nové informace. Poté mu položila poslední otázku „Tak co jak se ti
líbí“ Picard chvíli uvažoval „Hm, řekl bych, že to bude zajímavé mít tady ty kadety, ale jsou
tak mladí a hlavně se jeden jmenuje jako já, aspoň to příjmení má jiné“ Guinan pomalu vstá-
vala s křesla vedle Jeana-Luca. Kráčela směrem k východu z kajuty. Její poslední vyřčená
slova byla tato: „Zdání může klamat, Jeane-Lucu. Dobrou noc ti přeju“ nechala kapitána po-
nořeného do jeho vlastních úvah a odebrala se do Přední desítky.

Dvěře se zasyčením zavřely.

Kapitán se vrátil včas do přítomnosti a zaslechl poručíkův hlas, jak říká: „Kapitáne za
dvě minuty dorazíme k dokům.“ Ty minuty uběhly rychle. Kotevní svorky se upevnily a En-
terprise se volně vznášela ve vesmíru. Kapitán zavolal interkomem hlavního lékaře Juliana
Bashira, vedoucího strojovny LaForge a velitele ostrahy Worf, aby ho doprovázeli na Aka-
demii. Těšil se, že zas uvidí Beverly Crusherovou a možná kdo ví i Deannu a Willa.

Všichni se setkali v transportní místnosti č.1. Julian a Worf tam již čekali a povídali si mezi
sebou. Kapitán a LaForge dorazili současně. Worf a Bashir pozdravili kapitána lehkým po-
kývnutím hlavy. Picard se mile usmál a pokynul jim, aby si všichni stoupli na místo transpor-
tu. Praporčík konající službu čekal až se všichni připraví a kapitán dá rozkaz.

„Praporčíku Conneli, Energii!“ Conneli s mladistvou dychtivostí příkaz vyplnil. Těla všech
čtyř se rozložila na molekuly a zhmotnila se v transportéru na Akademii v San Francisku.

„Dámy a pánové, mám tu čest přivítat zde tak proslulého a významného kapitána vlajkové
lodi Enterprise, Jeana-Luca Picarda.“ začal uvítací řeč ředitel AHF. Dvěře se zasyčením
otevřeli a vstoupil výsadek včele s Jean-Lucem. Lehce pokývl hlavou na pozdrav. Sálem se
rozeznělo zvučné tleskání. Morthi společně s Begim a s Pleškou začali pískat, až to Ann, která
byla mezi nimi začalo trhat uši. „Nyní vám kapitán řekne pár slov“ pokračuje ve své řeči ředi-
tel. „A poté budou vyhlášeny výsledky testu. Ti, kteří úspěšně testy absolvovali a byli vybráni,
odletí ještě dnes, přesně v sedm nula nula. Děkuji“ S posledním slovem odstoupil od řeč-

nického pultu a nechal tak volný prostor Picardovi. Kapitán důstojně přistoupil k pultu. Mírně si odkašlal a pak započal: „*Děkuji všem za přivítání. Jsem moc rád, že mohu navštívit akademii, kterou jsem také absolvoval, ale je to již mnoho let.*“ s úsměvem dodává. „*Jsem tu, abych pár jedincům otevřel dveře do nového světa. Do světa poznání, ukázal jim cestu plnou nebezpečí a nástrah, cestu naplněnou dobrodružstvím. Testy, které jste absolvovali nám měli ukázat vaše schopnosti, intuici a rozhodování v mnoha situacích. Bylo to velmi těžké rozhodování. Všichni jste prokázali svoji odvahu. Moc si toho ceníme. Bohužel, jsou jen volná čtyři místa*“ „*Nyní pan Worf přečte čtyři jména kadetů, kteří byli vybráni.*“ ještě dodává a odstupuje od pultu. Sál je naplněn očekáváním. Všichni jsou velice napjati. Worf přistoupí a hlasitě čte: „Martin Beck, Morthi, Jean -Luc Pleschard a Annelis O'Reardonová.“

2. kapitola

Čtveřice kadetů se objevila v transportní místnosti číslo 1. Zde už na ně čekal komandér Martin Madden. Privítal je na lodi. Morthi samou nedočkavostí spustil na komandéra přívaly otázek, až ho musel Begi šťouchnout do žeber. Martin je odvedl do jejich kajut na palubě 23. Řekl jim, že začátek služby mají o osmé večerní a mají se hlásit v kapitánově pracovně, než nastoupí.

Annelis se rozhlížela po své spartánské kajutě. Přistoupila k oknu a dívala se na mihotající se hvězdy. Stýskalo se jí po jejím Balckovi, kterého musela dát do svěřeni doktorce Crusherové. Vybalila si své skromné věci, replikovanou knížku od Forstera- Hornblower a všechny jeho dobrodružství v jednom., pár šatů a jednu zvláštní věc, kterou si připevnila na speciální držadlo u kotníku levé nohy. Oblékla si uniformu praporčíka. Koukla se na sebe v zrcadle. Vzpomněla si na léta, kdy nosila úplně jinou uniformu s jiným hodnotným označením. Ty chvíle utekly rychle. Zatlačila vzpomínky hluboko do podvědomí a vyšla ze své kajuty. Zazvonila u Plešky, chvíli se nic neozývalo, až si Ann myslela, že Luc odešel. Najednou slyšela spadnutí těžkého předmětu na zem, rychle zazvonila znovu a tentokrát se dveře otevřely. Vešla dovnitř a spatřila Plešku, jak sedí na posteli a truceje. „Co se ti stalo, že házíš věcmi přes půl kajuty.“ Kroutil hlavou Ann. „Nechal jsem na Akademii svůj drahocenný padd s fotkami.“ mračil se Luc. „Neboj se, do zítřka nikam neodlétáme, tak si můžeš říct Boothbymu ať ti to pošle k nám nahoru“ vyřešila Lucovu starost. „Škoda, že mě to nedošlo trochu dřív, aspoň bys neslyšela můj výlev. Odkud víš, že odlétáme až zítřka?“ ptal se s mírným údivem Pleška. „Mám své zdroje. Měl by ses obléknout, za 20 minut se máme hlásit na můstek.“ odvětila na Pleškovu otázku.

Annelis mezitím čekala venku a připojil se k ní Morthi. Jean se rychle oblékl a vyšel z kajuty. Všichni tři čekali na Begiho, ale Martin nešel, proto se vydali na můstek. Dveře turbovýtahu se otevřely a naše trojice se v něm uvelebila. „Tak, kdo zadá první příkaz na můstek. Já bych řekl, že ženy mají přednost, proto ty Ann zadej povel.“ Nadhodil otázku a odpověď Morthi. „Tak dobře! Počítači Paluba 1- můstek.“ vyřkla svůj rozkaz počítači. Turbovýtah se po malinké chvilince zastavil, se zasyčením otevřel a ukázal můstek ve své plné kráse. Naše parta s údivem a s leskem v očích vystoupila z výtahu. Prošla kolem vědecké a taktické konzole a zamířila do kapitánovy kajuty. Ten je trpělivě očekával. První vešel Pleška za ním Morthi a procesí uzavírala Annelis. Morthi strčil do Annelis a naznačil hlavou směr, kde se nacházel Begi, který je netrpělivě vyčkával. V místnosti se také nacházeli Worf, který seděl vedle LaForge, Reidriss seděla naproti kapitánovi a vedle ní byl Savek. Kapitán zkoumal nově přichozí. Jeho „pohled“ byl ledově chladný, nevyjadřoval žádné emoce. Vstal ze židle a se všemi si podal ruku. Jeho stisk byl silný, jak se na pravého kapitána sluší. Poté je vyzval, aby usedli na volná místa. Představil jim jejich nadřízené, které budou kontrolovat jejich práci a budou je

tzv. „školit“.

Pleška bude vykonávat práci bezpečnostního důstojníka a jeho velícím bude Worf. Morthi se zabydlí v technickém oddělení pod vedením Vulkánce Saveka. Martin Beck bude zastávat pozici inženýra a jeho práci bude kontrolovat LaForge. A jako poslední přichází na řadu Annelis. Ta bude spolupracovat s poradkyní Reidriss. Její kajuta se nachází na palubě 18. Svoji řeč kapitán zakončuje slovy: „Přeji vám hodně štěstí, mnoho úspěchů a doufám, že se tady skvěle zabydlíte. Pokud nastanou problémy informujte své nadřízené. Zítra kolem páté hodiny bude na vaši počest uspořádán seznamovací večírek. Tak teď vám začíná první služba, můžete jít.“ S tímto zakončeným proslovem všichni vstanou a odcházejí na svá stanoviště. Kapitán zůstává v kajutě osamocen. Stoupne si k oknu a zahledí se do dále.

Čas: po první službě

Místo: Přední desítka

Annelis, Morthi, Begi a Pleška zamířili do Přední desítky. Dveře se otevřely a oni uviděli Guinan s kloboukem ve tvaru Mléčné dráhy a šedostříbrnými šaty. Praporčíci došli k baru a usedli na barové židle. „Zdravíme Vás, Guinan.“ pozdravili všichni svorně. „Zdravím vás, mušketyři“ řekne Guin s úsměvem. „Ale Guinan, nejsme přece v 16. století“ řekne jeden z nich. „Na čase přece nezáleží, ale na skutcích. Co si dáte?“ snaží se to zamluvit Guin. Vulkánské tea si poručil Morthi, Klingonské pivo Begi, čaj Earl Grey Annelis a Pleška si dal Martiny s citrónem. Pomocník Guinan vše postupně připravil. Begi vybral místo u okna. Praporčíci si sedli, jen Annelis se zdržela u baru. Spiklenecky se Ann koukla na Guinan. „Tak, jak se ti vede s tvým chráněncem?“ optala se O'Reardonová. „Ale jo, vede se mu velmi dobře, řekla bych tak asi nějakých padesát pět let určitě“ usměvavě odvětlí Guin a jde obsloužit dalšího zákazníka. „A to je kapitán tak starý?“ ironicky se ušklíbne Ann, když Guin přijde. „Ale no tak nám je o hodně víc než jemu“ oponovala barmanka. „No, podle mě nasbíral kapitán nasbíral více moudrosti a zkušeností než my za těch tisíc let.“ Náhle je vyrušil zvuk zapípání interkomu. Annelis instinktivně stiskla odznak. „Tady Jean-Luc...“ chvíle mlčení. Ann odpoví: „Tady Annelis O'Reardonová“ „Prosím dostavte se ke mně, k barovému stolu číslo osm. Potřebuji naléhavě s vámi mluvit.“ a interkom se odmlčí. Annelis se ohlédne a uvidí praporčíky, jak se u stolu prohýbají smíchy. Annelis zakroutlí hlavou nad jejich pubertálními nápady a otočí se k baru. Tu se náhle zase opětovně ozve pípání interkomu. Annelis stiskne otráveně odznak. „Co chceš Pleško!!!“ výhružně odpoví do interkomu. „O'Reard...ehm...praporčíku! Požaduji vaši přítomnost v konferenční místnosti!“ zazní Picardův rozzlobený hlas z interkomu a ukončí rozhovor. Annelis vytřeští na Guinan oči. Guinan raději začne leštit pult, na kterém byly zachyceny skvrny od synthenolu. Ann se ohlédne na praporčíky u stolu, kteří se ještě bavili na její účet. Naznačí jim známé gesto "tah palce kolem krku." Sleze z barové stoličky a zamíří do kapitánovy pracovny. Cestou přemýšlí nad omluvou.

Místo: Konferenční místnost

Když Ann vejde do místnosti vidí, že u stolu je Worf, postupně po jeho pravici sedí LaForge, Savek a další přítomní důstojníci. Kruh uzavírá samotný kapitán. Kapitán se ironicky na Annelis ušklíbne a vyzve ji, aby si k nim přisedla. „Poradkyně Reidriss je momentálně zaneprázdněna“ vysvětluje všem Annelisinu přítomnost. Pomalu a uvážlivě vstane a začne se procházet kolem stolu s rukama založenými za zády. „Povolal jsem vás sem proto, abyste byli seznámeni s nynější misí. Z vyšších míst nám bylo povoleno prozkoumávat planetu, která se dříve nacházela v Neutrálním zóně. Je to velmi zajímavá planeta a život na ní je velmi neobvyklý.“ pokračuje Picard v podávání informací. Po zakončení své „přednášky“ usedá na své

místo. Ruce rozloží do polohy střížky a položí si je na stůl. Rozhlídne se po všech přítomných a vyčkává. „Poručíku Saveku, máte slovo.“ vyzve kapitán Saveka. Savek vstane a přistoupí k obrovské obrazovce, kde je zobrazena malá planetka.

„Planeta CD.Ouin-48, třídy M, nachází se v sektoru alfa-t18. Atmosféra planety obsahuje kyslík a dusík. Voda a životní organismy jsou přítomny v hojném počtu. Planeta je z velké části pokryta hustými porosty připomínající džungli.“ pokračuje dál ve svém výkladu o planetě....

Annelis si prohlíží planetu na obrazovce. Zničehonic začne snít. Vidí mladou dívku, jak letí v raketoplánu spolu s dalšími lidmi. Dobře se baví, vypadá to na párty. Jeden člověk pozvedne sklenici a lidským zvykem na ni zaťuká a požádá o trochu té pozornosti, jelikož chce pronést přípitek. „Na skvělého človíčka, bez nějž by tahle cesta nebyla uskutečněna. Na ...“nestačí proslov dokončit a ozve se příšerný zvuk. Červený poplach. „Všichni na svá stanoviště“ přikazuje někdo a je vidět, že se loď otřásá. „V blízkosti je planeta, zamiřte k ní. Pokusíme se přistát“ přikazuje kapitán a usedá do velícího křesla. Loď se nekontrolovatelně řítí dolů. Na lodi to vypadá děsně. Lidé na sebe padají, všude kolem kouř a dým. Další konzole vybuchla. Nekontrolovatelný chaos. Dívka se snaží něčeho zachytit, ale nezvládá to a upadá na zem...

„Praporčíku Annelis!!“ ozve se někdo a Annelis se probere ze snu. „Je Vám něco?“ ptá se kapitán. Annelis na něho udiveně pohlédne. Všimne si, že Savek již skončil přednášku a sedí na svém místě. Všichni kolem se na ni dívají. Nechápala, proč? Asi chtějí slyšet její názor. „Praporčíku Annelis“ zopakuje svoji výzvu kapitán. „Ano“ odpoví s těžkostí Ann. V tu chvíli se cítila nějak divně. Bylo jí mdlo. Viděla mžítiky před sebou. Celý svět se s ní zatočil a upadla do bezvědomí. „Kapitán ošetřovně...“ to byla poslední slova, která stačila ještě zaslechnout.

Annelis se pomalinku probírá na ošetřovně. Vidí mlhavě. Kolem ní jsou nějakí lidé, nemůže je však rozpoznat. Slyší hlasy. Hodně hlasů. Překřičují se. Nemůže a nebo nedokáže postřehnout, co se kolem děje. Cítí chaos. Pomalinku přichází k sobě. „Hele, už je vzhůru“ zareaguje někdo. Annelis se probírá a vidí, jak u lůžka sedí její kamarádi. „No tys nám ale nahnala strach“ říká Begi, a je rád, že to dobře dopadlo. „Kde to jsem a co se stalo?“ ptá se Ann, ale únavou ji hlava spadla na polštář a hned usnula. Kluci u ní tiše seděli a čekali, až se probere. Vždy se u ní vystřídali, když neměli směnu. Nepotěšily je výsledky, které jim doktor Bashir sdělil.

Annelis se zdá sen. Opětně ten samý sen, který se ji neustále opakuje. Sen, který bude v její budoucnosti hrát velkou roli:

Poručíkovi ruce se roztančí po konzoli. Molekuli výsadku se rozloží na malinké částičky a o chvíli později se znovu sjednotí na pusté planetě. Výsadek je tvořen bezpečnostním důstojníkem (Pleška), vědeckým důstojníkem (Morthi), inženýrem (Begi) a poradkyní (Annelis). „Planeta vypadá neobydleně, ani přístroje nemohou zjistit vyšší známky inteligentního života. Pokud tu vybudujeme silové pole (**určitě se nejedná o silové pole, ale netuším jak se to jmenuje**) o průměru 30 kilometrů, mohly bychom tu vybudovat slibnou zemědělskou kolonii“ řekne Morthi. „Půda je velice organická, je možné na ni vypěstovat různé rostliny. Podmínky pro život jsou velice dobré, neskutečně dobré. Nechápu, jak to, že tady život ještě nezačal existovat.“ „Příroda někdy dělá divy, praporčíku Morthi“ řekne Annelis. „Za chvíli určitě zjistíme stáří této planety. Třeba budeme svědky vývoje života organismů.“ snaží se prorocky rozvíjet svoji myšlenku Begi. „Myslím, že tato planeta by se nejraději hodila na vybudování vězeňské kolonie“ zavtipkoval Pleška. Bohužel, jeho vtip tým nepochopil. „Byl

to jen vtip“ snažil se napravit svou chybu.

Náhle se před nimi začala krajina utvářet. Travnatá půda se změnila v louku plnou kopretin, pampelišek a různých exotických rostlin, které výsadek nebyl schopen na první pohled analyzovat. Kolem výsadku začali poletovat různobarevní motýli. Bylo jich mnoho. Výsadek byl v šoku. Nečekaly tak náhlou změnu, než stačily vstřebat všechny své pocity, začalo se něco dít. Kolem louky začaly růst stromy. Po chvíli dosahovali už nezměrných výšek a světla pomalu ubývalo. Pár paprsků světla procházelo přes vysoké stromy. Šeřilo se. Bylo to jako, když se procházíte v hustém lese, za bílého dne. Bylo vidět jen na pár kroků. Louka plná květin se ztrácela, motýli umírali. Poblíž Mortha vyrostl další strom. Pleška se ho chtěl dotknout, ale jen natáhl ruku, stromy začaly vysychat. Odumíraly a pomalu se zmenšovaly. Za chvíli se objevilo světlo. Louka, na které dřív stáli již nebyla loukou, na kterou se těšil pohled jen se podívat. Květiny byly zvadlé, pomalu nabývaly hnědé barvy, usychali. Louka se pomalu začala měnit v bažinu a výsadek se začal pomalinku propadat. Jenže nebylo čeho se chytit.

„Zachovejte klid!“ vykřikl Begi. „Zkuste se nehýbat, budete se propadat o něco pomaleji“ zkusila zareagovat Annelis a propadla se o něco hloub do močálu. Již byli po pás ponořeni a ještě nikdo nic nevymyslel jak se odsud dostat. Náhle Annelis napadlo, že je potřeba se spojit s Enterprise. Zkusila se dotknout svého komunikátoru. Zjistila, že se propadla o něco hloub, a začala šmátrat po přístroji. Měla ho schovaný v kapse. Pokusila se ho vytáhnout, ale nešlo to. Její ruka byla uvězněna pod bažinou. Najednou ji ze svého soustředění vytrhne známý hlas. Ohlídne se a vidí Plešku jak je po krk v bažině a volá o pomoc. Každým jeho výkřikem se rychleji propadá. Až úplně zmizí pod bažinou. Annelis se rychle otočí na Morthiho, který byl po její levé straně. Zahlédne pouze konečky jeho prstů. Pokusí se je zachytit, ale zrádná bažina je pohltí dřív. Ann se zas propadne o něco hloub. Bažina ji dosahuje až ke krku. Annelis se pomalinku pokusí otočit hlavou směrem k Begimu. Nevidí ho. „Nesmíš zpanikařit“ říká si pro sebe Annelis, ale nějak jí to nepomáhá. Pomalu se propadá ke svým přátelům. „Musíš být připravena, Gwenriel Dragon“ zazní tajuplný hlas nad její hlavou....

Annelis se s výkřikem probudí. Ten sen se ji nezdál nikdy do konce, až dnes. Je to znamení, jak říkal Boothby a ona ho nesmí jen tak přehlížet. Přemýšlela po celou noc až nakonec jí to došlo. Musí se vrátit domů a převzít svou úlohu. Musí zachránit svůj svět, jinak bude zničen. Nejdříve však musí najít svého „Ochránce“. „Jeden problém však tady je.“ přemítá si pro sebe. „Jakým způsobem mám splnit závěrečnou zkoušku a dokázat tak, že jsem vhodná svého postavení“. S těmito problémy se odebrala do světa snů. Již se jí nezdála ta noční můra, ale byla to klidná bezesná noc.

Místo určení: ošetrovna

čas: další den, ráno v 9:00

„*Jak dlouho jsem spala?*“ ptá se Ann již probraná a plná energie. Sedí na lůžku a jí vydatnou snídani. „No, pár hodin...“ odpovídá na její nepřetržité otázky Pleška. „Páni, tys nám, ale nahнала strach“ říká Morthi. „Opravdu?“ ptá se Ann a zakousne se s chutí do toastu. „Mám pro vás skvělé zprávy Annelis“ říká právě přicházející doktor Bashir. „Vy jste ještě tady?“ naráží doktor na kluky „Ještě si vás tu nechám pár hodin na pozorování a pak můžete opustit ošetrovnu.“ obrátí se na Ann. „To je skvělé“ říká usměvavě Ann a dojídá toast. Ještě ho zapije mlékem a pak si lehne na lůžko, aby měl doktor Bashir místo na prohlídku. „Ann, tak se uvidíme dnes večer v přední desítce“ uslyší Ann Begiho. Pak se dveře se zasyčením zavřou a naši mladí přátelé odejdou. „Víte, něco mě na vás znepokojuje“ říká při prohlížení údajů na trikordeu doktor. „Ano, doktore. Poslouchám vás.“ říká Ann. „Nemohu zjistit, co vám vlastně bylo. Teď už jste v pořádku, i vaše hodnoty jsou v normálu, ale během dnešní noci a když

vás přivezly, vaše tělo vykazovalo vysokou hladinu adrenalinu. Velmi mě to znepokojuje.“ řekne vážně doktor. „Doktore, mluvil jste s doktorkou Crusherovou?“ ptá se Ann se zatajením dechem. „Ano, mluvil a vím, že je to pro Vás teď hodně těžké a bolestivé“ odpovídá doktor. „Doktore prosím, zachovejte toto tajemství. Mám své poslání a to musím dokončit. Jakmile se mi to podaří, vše se vrátí do pořádku.“ prosí přesvědčivě Ann. Doktorovi se to však nelíbí být v této situaci. Měl by okamžitě informovat kapitána. Rozhodl se, že o stavu Annelis O'Reardonové pomlčí. „Varuji vás praporčíku, pokud se váš stav zhorší, kapitán se jako první o tom dozví.“ říká Bashir Annelis.

3.kapitola

Běžný rutinní provoz na můstku. Enterprise míří směrem k planetě. Picard sedí ve svém křesle a o něčem přemýšlí. Zahledí se na obrazovku a pozoruje hvězdy, jak míjí Enterprise. Náhle ho vyruší hlas poručíka od operační konzole. „Zaznamenáváme nouzové volání o pomoc.“ „Na obrazovku“ řekne automaticky Picard a postaví se. Dá ruce za záda a hledí na obrazovku. „Pouze audio, pane“. „Spust'te“ „TADY PRVNÍ DŮSTONÍK RIEGER, HVĚZDNÉ LODI REBIRTH. TOTO JE NOUZOVÉ VOLÁNÍ!!! ZTRATILI JSME ANTI-HMOTU A ZAČÍNÁ NÁM SELHÁVAT PODPORA ŽIVOTA!!! NEMÁME JIŽ ŽÁDNOU ENERGI!!! POMOZTE NÁM PROSÍM RYCHLE!!!...chrrrr.“ a zpráva se znovu opakuje. „Zjistěte odkud je vysílán signál“ velí kapitán Picard. „Konečně se něco děje“ řekne si pro sebe. „Nedaleká mlhovina, pane“ hlásí poručík. „Mise se prozatím odkládá. Zadejte kurz, vyrážíme!“ zavelí kapitán a pohodlně se usadí do svého velitelského křesla. „Kapitáne, může to být past,“ varuje Worf. „Beru na vědomí, pane Worfe.“ „Klingon na to jen něco zavrčí a věnuje se své konzole. „Informujte ošetřovnu, ať se připraví na raněné“ přikáže Picard jedničce. „Ano, pane“ odpoví první důstojník a vykoná příkaz.

Enterprise se přibližuje k mlhovině. Zpomalí na čtvrtěční impuls a zahajuje skenování. Naleznou průzkumnou loď třídy Excelsior. „Mají vztyčené štíty“ informuje kapitána Worf. Picard se zadívá na loď, která se objeví na hlavní obrazovce a přemýšlí. „Skenujte okolí, jestli se poblíž nenachází jiná loď. Zvednutí štítů má nějaký důvod“ zavelí Jean-Luc. Bleskurychle se dočká negativní odpovědi. „Nic, kapitáne“ hlásí Savek. „Pane, stáhli štíty“ div nevykřikne klingon. „Zaznamenávám jen tři živé osoby“ „Transportujte je okamžitě na ošetřovnu“ zavelí kapitán.

„Kapitáne, zaznamenávám přetížení jádra lodě Rebirth“ „Červený poplach!! Všechnu energii do štítů!!! Připravte se na náraz“ velí kapitán a sám se drží křesla. Po dlouhé době vyzkouší pásy připevněné v křesle.

Hvězdná loď Rebirth se uprostřed rozpoltila a trup se roztrhl. Výbuch byl doprovázen do ruda rozpálenými kousky lodí, které ve vzduchoprázdnu rychle zchladly. Tlaková vlna způsobená výbuchem dostihla Enterprise a úplně ji pohltila (Nechci vidět doktora, jak v tomhle momentně musí operovat...radši to nekomentuji..). Palubami se rozeznívá červený poplach a všichni jsou připraveni na velký náraz. Enterprise se sklouzla po vlně, jak surfař, který právě chytil obrovskou vlnu. Když se všechno uklidnilo, zvuk červeného poplachu přestal znít. Picard si otřel kapičky potu z čela a hlasitě si oddechl. „Škody?“ zeptal se. „Štíty na 75%,..... „Jak dlouho budou trvat opravy, pane LaForgi?“ Geordi LaForge zkoumal konzoli a pochvilí odpověděl: „Necelé tři hodiny, pane“ „Dobře, pusťte se do toho“ řekl spokojený Pi-

card.

„Jedničko, máte velení“ zavelil a odchází z Můstku na ošetřovnu.

Místo určení: ošetřovna

Na ošetřovně je rušno. Doktor se pohybuje s trikordérem a hodnotí stav transportovaných pacientů a pacientů, které utrpěli menší zranění při nárazu. Dveře ošetřovny se otevírají a vchází kapitán. Přistoupí k doktorovi, který mu nevěnuje pozornost. „Jednoho z transportovaných jsme právě ztratili“ prohlásil doktor aniž by se Picard na cokoliv zeptal. „Pacient jedna, je v bezvědomí... Stabilizován“ povídá dál doktor a pečlivě sleduje údaje na trikordéru. Přistoupí k druhému pacientu a pokračuje ve své diagnóze: „Pacient dva proražené plíce, vnitřní krvácení... nutná operace. Sestro!! Připravte vše k operaci!“ zařve na pomocnici, která přichází s lékařským náčiním. „Kapitáne, jestli mi budete nadále koukat přes rameno a funět do uší, budu vás muset odtud nechat vyvést. Rušíte mě při práci.“ řekne přísně doktor Bashir. „Jděte na můstek, tam je vás více potřeba než tady. Budu vás průběžně informovat.“ Zaražený Picard než se zmohl na nějaké to slovo zvedne levou ruku na znamení, že to nebude potřeba a vychází z ošetřovny a míří si to do své pracovny.

Doktor Bashir hyposprejem píchne anestetikum pacientovi a pokračuje v operaci. Zdlouhavá operace se vydaří. Poté šťastně vysloví svou oblíbenou frázi: „Pacient dva, stabilizován!“ Pak začne vyšetřovat členy posádky, kteří utrpěli nějaké ty odřeniny a zlomeniny při nárazu. Pomalinku, ale jistě se ošetřovna vyprazdňuje. „Miluji tuhle práci“ prohlásí unavený doktor a sedne si do svého křesla a nechá pomocnici, ať ten bordel za něho uklidí sama. Přehodí jednu nohu přes druhou a slastně si pošlukuje doutníček.

Když se pacient dva probral, byl právě Bashir v jídelně. „Eh? Co to?“ byla první slova, která dokázal s bolestí vyslovit. Zdravotní sestra ho zpozorovala a informovala přes komunikátor doktora Bashira. „Hned jsem tam“ odpověděl. Sestra přistoupila k pacientovi. „Máte pohodlí?“ zeptala se ho. „Eh, copak tomu nerozumíte?“ Naivní sestra nechápavě opáčila. „Čemu nerozumíte?“ „Oni přijdou. Neměli jste mě zachraňovat. Byla to chyba, teď za ní budete muset platit vašimi životy. Jako já!!!“ „Kdo přijde? Musíte se uklidnit. Tady jste v bezpečí, nic vám nehrozí.“ „Oni přijdou!!! A vezmou si váš živ...“ stačil říct pacient než ho postihl smrtelný záchvat. Sestra se snažila zachránit pacienta, ale bezúspěšně. Tělo se svíjelo křečemi, i když přístroj hlásil, že pacient je již dávno po smrti. Když tak sestra stála nad tím tělem, něco zahlédlo její obličej. Z mrtvých úst pacienta vylétl černý neviditelný oblak a vletěl nosními dírkami do sestry, která si ničeho nevšimla.

„Nechápu, co se stalo. Minutku potom, co se probral začal mít něco jako epileptický záchvat.“ hájila se zdravotní sestra před doktorem Bashirem, který si prohlížel poslední údaje pacienta před smrtí. „Možná byl alergický na anestetikum, které jste mu dal“ řekla ironicky až šel z toho Bashirovi mráz po zádech. „Nesmysl, sestro. To není možné. Pacient byl plně stabilizován. Musím urychleně informovat kapitána. Jak je na tom pacient jedna?“ ptá se Bashir drbající se na bradě. „Stále v komatu.“ „Budeme ho nadále bedlivě sledovat. Jakékoliv nerosvonalosti, mi okamžitě hlase“ přikazuje doktor a odchází za kapitánem. „Ano, doktore“ prohlásí sestra. Dveře ošetřovny za zavrou. Sestra se otočí zády k nim. Její oči začnou žloutnou a zorničky se zúží. Z jejích úst vyjde nesrozumitelné zavrčení a ukážou se ostré přední špičáky. Náhle se dveře otevrou a vejde doktor. „Sestro, ještě jsem zapomněl. Neříkal něco pacient, ještě než měl ten ...eee ...záchvat?“ zeptal se Bashir. Sestra se k němu otočí. Je vidět, že je zas normální. „Ano, mluvil o někom, že někdo přijde a že nás zabije, za to že jsme ho zachránili.“ řekla klidně sestra. Doktor pokrčil obočí. Nechápal její chování. Byla vždy v cho-

vání impulsivní, ale její klid ho před něčím varoval. „Raději půjdu informovat kapitána.“ „Ale doktore, to už jste přece říkal. Opakujete se. Samé sliby a žádné skutky. Tak, co tady ještě stojíte?“ řekla s přehnaným sarkasmem. Doktor pozoroval její divné chování v této napjaté situaci. Její sarkasmus zakusil poprvé. Nelíbilo se mu to, že mu sestra přikazuje, co má dělat. Pracoval s ní bezmála půl roku a to už je dlouhá doba, aby jejich spolupráce byla na vysoké úrovni. Teď ale překročila své meze. Uražený doktor vykročí z ošetřovny. Cestou přemýšlí, jestli by ji neměl vyměnit za někoho vstřícnějšího a milejšího. Je přece doktor, může si zažádat o novou sestru. „Třeba to může být krátkodobý vztek. Stála nad umírajícím tělem a nemohla ho zachránit. Budu si muset promluvit s poradkyní. Ale to až později“ přemýšlí doktor a míří do kapitánovi pracovny.

Poté, co se dveře ošetřovny za doktorem zavřou setra se opětně otočí zády k nim. Zadíívá se na lůžko, kde leží pacient kapitán Salomon mrtev. Stojí tam nehybně bezmála pět minut a dívá se. Jako by na něco čekala nebo na někoho? Hlavu má mírně pokrčenou na levou stranu. Po dalších třech minutkách řekne poslušně „Čekám na vaše rozkazy, mistře“. Záhy obdrží rozkazy. „Rozumím, jeden rád poslouží.“ a poslušně odejde. Pacient jedna se pomalu probírá a zahledí se na kapitána, jeho oči změni barvu s oříškově hnědých na červenou. Poté zas ulehne, ví, že ještě nepřišel jeho čas.

Místo: kapitánova pracovna

Kapitán stojí u okna zády k Bashirovi. „Pane, to je vše, co sem vám chtěl říct“ zakončil doktor. „Jaký je váš názor, doktore?“ ptá se kapitán. Zanechá hvězdy svému údělu a podívá se zpřímá na doktora, který sedí u jeho stolku a usrkuje šálek horké kávy. „Pane, opravdu nevím, co si mám myslet. Analýza těla bude dokončena za několik hodin. Do té doby se můžeme jen dohadovat, jaká byla příčina smrti.“ „Rozumím. Kdyby se něco dělo, tak mě informujte.“ „Pane, ještě je tu něco, co byste měl vědět. Než umřel, mluvila s ním má zdravotní sestra. Říkal něco o tom, že na nás někdo zaútočí. Moc mi toho ta sestra neřekla. Byla trochu mimo.“ „Co tím, myslíte doktore? Mimo?“ „No víte, kapitáne. Byla trochu přecitlivělá. Chovala se tak...eh...jak bych to řekl, no zkrátka byla rozčilená, mluvila se mnou s takovou ironií, jako kdybych za jeho smrt mohl já. Měla velký vztek, ale ten vztek si vylívala na mne. Neřeknu, kdyby mlátila nádobím nebo tak něco. Rozhodně by mě, pak tento způsob nebolel.“ řekne otevřeně „Doktore, přece víte, že v těchto chvílích, kdy by člověk chce zachránit druhého, ale nemůže a nebo nedokáže jsou velmi přepjaté. Pošlete ji za poradkyní, ona si s ní poradí.“ řekne vstřícně Picard. „Ano, kapitáne, přesně tohle jsem měl na mysli.“ souhlasí s tímto návrhem Bashir. „Ale nejdříve ji navštívím já.“ pomyslí si a spokojeně odchází. Picard jen hlasitě povzdechne, přejde k replikátoru a poručí si horký Earl Grey, který s chutí do poslední kapičky vypije.

Doktor přijde za poradkyní.

„Těší mě doktore, že jste navštívil moji pracovnu. Nestává se mi často, aby mne vyšší důstojníci potřepaly pravicí.“ usměje se na doktora Ann. Doktor se zeptá poradkyně, kde je Reidriss. Odpovídá mu je jest, že má nějakou práci a nechce být vyrušována.

Doktor chce odejít, ale Annelis ho přemluví. Bashir si sedne na pohovku blíže k poradkyni. „S čím Vám mohu pomoci, jsem tu od toho abyste si vylil své srdce. Spusťte, prosím, nasloučám.“ zaměří své bystré oči na doktora. Julian ji vylíčí, co se dělo na ošetřovně a jak se chovala sestra. Annelis mu naznačí, jaký bude postup. Nabídne mu kávu a povídají si dál o jiných věcech. Když Bashir odchází, je v lepší náladě. Annelis napíše zprávu pro Reidriss, ale stále se ji honí hlavou, proč tak náhle změnila sestra své chování. Ke zprávě přidá dodatek, že si

jde promluvit se setrou na ošetřovnu. Zeptá se počítače, kde je setra Lotosová. Počítač jí uvede simulátor 4 J73 na podlaží 8. Ann sjede turbovýtahem na palubu 8 a nestačí se divit.

Mnoho členů posádky míří na stejné místo. Připraví svou mysl na telepatii a začlení se do davu. Pozoruje jednoho poručíka z ostrahy, jak hlídá vchod do simulátoru. Proto se Annelis zastaví, zaměří svůj pohled na něj. Oklame ho tím, že si jeho mozek myslí, že patří k nim. Po tomto cvičení se zas vmísí do davu. Vstoupí s ostatními do simulátoru a nestačí se divit. Vypadá to tu jako v katakombách, ale v pěkně velikých. U vchodu jim nabídnou kápeř. Každý si je navleče a pokračují dále. Kráčí chodbou ke světlu, které prosvítá skrz kopuli. Podle ne moc prosvětlené místnosti se dá usuzovat, že se stmívá. Annelis se rozhlídne po velké místnosti a raději si stoupne blíže k východu. Nechce nic riskovat. Vidí před sebou oltář, na němž je položena starobylá kniha zlatě lemovaná. Všimne si, že za oltářem stojí někdo v červené kápi. Hlas pod kápi je zvučný a sytý. „Vítejte v katakombách La Muerte“ a sundá kápi. Annelis mu naslouchá a moc se jí to nelíbí. „Dnes nastal náš veliký den přátel. Jsem Váš vůdce, Lord Salon dříve kapitán Salomon. Vaším úkolem je obsadit tuto loď nebo snad po námořnicku udělat vzpouru na lodi. Zde je můj zástupce a pomocník.“ Před oltář se postaví muž podle postoje a též sundá kápi. Annelis v něm pozná 1.důstojníka Maddena. Madden přejíždí pohledem po zástupu. Annelis děkuje svému patronovi, že mají kápeř. Pomalu ustupuje k východu, ostatní si ji nevšímají. Tuší, že za chvíli se rozejdou. Ještě uslyší: „Rozejděte se do svých kajut nebo na směny a nakažte ostatní ve chvíli, kdy to nebudou čekat. Až budou všichni nakaženi, sejdem se opětně tady. Nikoho nezabíjejte! Pokud někdo neuposlechne, čeká ho trest, teď jděte!“ zástup se pomalu stejnou chodbou vrací zpět na loď.

Annelis je mezi prvními. Přemýšlí, koho má upozornit, co se tady děje. Napadne ji jen jedna bytost. Guinan! Telepaticky ji řekne, co se děje a dává pozor aby si nikdo nevšiml, že zpomaluje. Její oči začínají měnit barvu z hnědých na ohnivou. Dlouho to nedělala, chvíličku trvá, než se jí to podaří. Nevšímá si okolí, proto ji vyleká ruka na rameni. Otočí se a uvidí Martina Maddena.

„Pane“ vyhrkne O'Reardonová. Madden se tváří trochu zmateně, to trvá jen chvíli. Jeho oči zazáří žlutě.

Mezitím se naše partička, krom Annelis, sešli, no kde jinde než v Přední desítce. Popíjeli lahodné nápoje a čekali, až Ann přijde. Jak jim to slíbila. Při tom čekání si vyprávěli své zážitky. „No a pak si všiml, že stojí vedle něj. Všechno to slyšel.“ vypráví část svého příběhu Begi a všichni se tomu vesele smějí. „Páni, ten musel mít pěkně velké průser. Co?“ reaguje na to Morthi. „To si piš, když to všechno slyšel. Mluvit takhle o svém nadřizeném.“ pokračuje Begi. Pleška se rozhlídl kolem. „Všimli jste si, jak je tady úplně ticho?“ zeptal se. „Jo, krom nás“ zavtipkuje Begi. „Co Ann mohlo tak zdržet?“ zeptal se Morthi. Begi a Pleška jen pokrčili rameny. „Jistě má něco neodkladného. Víš, jako poradkyně musí vědět o všem, co se děje na lodi.“ říká Pleška. „Myslíš jako drby?“ zeptal se Morthi. „Chudák. Tak to by mě nebavilo“ lituje ji Begi. Mezitím se Přední desítka začne pomalinku vyprazdňovat. Poslední skupinka odchází a v baru zůstane jen naše parta. „Sakra, co se to k čertu děje?“ zakleje Pleška. „Netuším“ řekne popravdě Begi. „Třeba se koná nějaká party“ napadne Morthiho. „To bych o tom věděl jako první“ vyhrkne Pleška. „Třeba o tom bude vědět Guinan?“ navrhone Begi a zavolá ji, aby šla k nim ke stolu.

Jako gentlemani prisunou židli od jiného stolu a Guinan se posadí. „Děkuji“ řekne. „Víte Guinan, nevíte co se tu ...?“ nestačí se zeptat Pleška. „Je nějaká party?“ skočí mu do řeči Morthi. „Kluci, kdyby byla party, jistě byste o tom věděli jako první. A kde máte přítelkyni?“ odvětví Guinan. „Myslíte Annelis O'Reardonovou?“ zeptá se Morthi. „Ano, přesně tu.“ „Asi se někde zdržela.“ řekne Begi. A chvíli pokračují v debatě. Guinan jim objedná na účet podniku další pití.

„Kam teda všichni šli?“ nenechá se odbít Pleška. „Proč jste se jich nezeptali..? nedopoví

Guinan a zachytí Annelisinu telepatickou zprávu. Soustředila se na tu zprávu, že pro kluky vypadala jako by zmrzla. Nevrátilo ji zpět ani mávání Morthiho ruky před obličejem a ustaraný výraz Begiho. Pochvilí zpráva byla zničehonic přerušena a Guinan se v mysli vrátila zpět ke klukům. Chtěla říct, 'kde jsme to skončili?' a zamlčet tak, co právě prožila, ale Begiho ustaraný výraz na ni zapůsobil. „Jste v pořádku?“ zeptal se. Jediné, na co se Guinan v téhle chvíli zmohla byla tato slova: „Vaší kamarádce hrozí velké nebezpečí!!“.

Pleška společně s Begim se urychleně sbírají najít Annelis. Morthi chtěl jít s nimi, ale jeho plány mu přerušilo zapípání interkomu. "Tady Morthi," zahučel do interkomu. "Praporčíku, potřebuji vás, abyste se okamžitě dostavil do strojovny. Je tady pro vás práce" ozval se Savek, vědecký důstojník. Morthimu se moc nechtělo. Měl strach o Ann, ale musel se spolehnout na své dva kamarády. "Neměli bychom aspoň informovat bezpečnost?" zeptal se Morthi. "Tssss, a kdo myslíš, že jsem? Patřím přece do bezpečnosti. Je to můj obor." usmívá se Pleška. Nepochyboval o tom, že Annelis si s nimi jen hraje, nakonec vyskočí odněkud z rohu a vykřikne: "Nachytala jsem vás. Báli jste se?" Morthi věřil, že Annelis zachrání. Netušil však, že to nebezpečí je až tak velkého rázu, že celá Enterprise je v ohrožení. Představoval si, že až se příště sejdou v Přední desítce, tak si poslechne Plešky záchranné akce.....

4. kapitola

Doktor Bashir míří do ošetrovny. Když vejde, všimne si, že sestra tam již není a tělo zemřelého pacienta zmizelo. Trochu mu to přišlo divný, chtěl ještě udělat pár testů. „Asi ho už odnesli do laboratoře. Měl jsem jim říct, aby mi ho tu ještě na chvíli nechali. Jistě by neutekl a já bych měl alespoň společnost“ vyčítá si. „Počítači, kde se právě nachází zdravotní sestra Lotosová?“ zeptá se doktor.

„Holopaluba 4 J73, podlaží 8.“ automaticky odpovídá počítač. „Hmm...zřejmě si vzala trochu volna, no, moc práce mi tady nenechala.“ usměvavě prohodí Bashir a je vlastně rád, že tu sestra není. Určitě by musel snášet její chování a na to tedy neměl náladu. Jukne na pacienta jedna, ležícího na lůžku stále v bezvědomí. Bashir si sedne do svého křesla a prohlíží si padd pacienta s jeho údaji. Všechno v normálu. „Sakra, člověče probud' se už konečně“ vztekale prohodí doktor. Pacient však nereaguje a nadále se nachází ve světě, kam za něj člověk nemůže. Doktora napadlo, že by mohl vyzkoušet Vulkánskou techniku spojení mysli. „Třeba by mu to pomohlo.“ zauvažuje nahlas. Chvilku uvažoval nad vhodným kandidátem, který by byl ochoten tento náročný proces podstoupit. Nikoho tak dobře neznal. Na lodi neměl moc přátel. Vzpomněl si na svůj první den. Byl tak roztržitý a nesoustředěný, když poprvé vstoupil do kapitánovi pracovny. Připadal si jako strašně nemehlo. Byla tam i doktorka Crusherová a Deanna Troi. Před dvěma ženami se tak ztrapnil, když nechtěně polil kapitána kávou. Pak došel na ošetrovnu, do svého útulného místečka. Hned mu šlo všechno od ruky. Ruce se mu přestali třást a svědomitě se ujal svého prvního případu. Vzpomínal na své staré časy až se zasnul. Představoval si vlastní loď, kde je kapitánem. Uděluje příkazy. Je přísný, odvážný, autoritativní a svědomitý. Každému prikazuje a pak ho kárá, že to udělal špatně. Náhle ho z toho krásného snu vyruší drnčivý zvuk.

Lekne se, div nevyskočí z křesla. „Ech?“ uslyší doktor. Pohlédne na pacienta a vidí, jak je vzhůru a neúspěšně se snaží posadit. „Pomalů“ radí doktor a pomáhá mu se posadit. „Jmenuji se Julian Subatoi Bashir, jsem doktor hvězdné lodi Enterprise.“ „Enterprise? Eh..Já jsem Rieger...eee..Andreas Rieger, první důstojník lodi Rebirth.“ „Těší mě. Jsem rád, že jste se už konečně probral.“ potěšený podává Andreasovi ruku. „Doktore, jak dlouho tady ležím?“ „No, jste si trochu přispal“ usměvavě podotkne Bashir a zkoumá trikordérem Riegerovo tělo. „Všechno v pořádku, tak jak to má být.“ Usmívá se doktor a pokládá trikordér na vedlejší stolek. „Vy El Auriani se jen tak smrti nepoddáte.“ „Doktore, jsem jen z poloviny El Aurian.

Nemám všechny jejich schopnosti. A pokud vím, smrt pro nás neexistuje, je to jen jiný svět, podobný vašemu peklu.“ informuje Bashira Andreas. Poté se oba na chvíli odmlčí. „Doktore, hádám, že loď je zničena, proto se ptám, kdo ještě přežil?“ nalezne první slova Rieger. „Je mi to líto Andreasi, ale kromě vás již nikdo nepřežil. Z lodi jsme vás stačili transportovat pouze tři. Jeden zemřel při operaci a druhý asi před hodinou a půl.“ smutně odvětví Bashir. „Doktore, byl to člověk? Jaká byla příčina smrti?“ „Ano, byl to člověk, to vám mohu říct přesně na 100%, ale s příčinou smrti si nejsem jist. Jsem vysoce kvalifikovaný doktor, ale údaje, které jsem z trikordeu zjistil mi nedávají smysl.“ svěřuje se doktor Riegerovi. „To byl kapitán Salomon. Myslím, že se ocitnete v nebezpečí, pokud to tělo nenajdete a nezničíte ho.“ varuje Andreas. „To je nesmysl Andreasi, mrtvý člověk přece neumí chodit natož, aby nás nějak ohrožoval.“ snažil se zavtipkovat. Andreas se však nesmál. Byl zcela vážný. „To ještě neznáte kapitána Salomona“ dodává Andreas. Doktor tušil, že se něco děje. Nevysvětlitelné úmrtí, divné chování vysoce školené zdravotní sestry a to ještě nebylo zcela všechno. „Doktore smím mluvit s vaším kapitánem?“ táže se Andreas. „Jistě“ přisvědčí doktor a informuje kapitána Picarda.

„Andreas Rieger, první důstojník hvězdné lodi Rebirth.“ představuje se kapitánovi. „Kapitáne, mou povinností je vás varovat. Vaší lodi hrozí velké nebezpečí.“ Kapitán se podívá na Bashira a pozorně naslouchá Riegerovu vyprávění. „Sloužil jsem již půl roku jako první důstojník pod velením kapitána Salomona na lodi Rebirth. Od té doby, co nám byl umožněn průzkum v neutrální zóně jsme měli hodně práce a dobrodružství nás potkávalo na každém kroku. Před třemi týdny jsme objevili planetu v sektoru alfa-t18.

Kapitánovi to nedalo a musel ji prozkoumat. Lidé, žijící tam, byli prostí. Jejich technologie a kultura velice primitivní. Žili v dřevěných chýších, které byli postaveni na kulech a pod nimi chovali domácí zvířata. O existenci warp jádru neměli tušení. Nebýt dívky, která pocházela ze Země a na té planetě se dostala jen náhodou, lidé by nás mezi sebe nepřijali. Kapitán se však i přes varování vesničanů rozhodl, že prozkoumá okolní džungli. Varovali nás, že nás napadne bílý bůh a potrestá nás. Byl jsem v jeho skupině, ale jen taktak jsme unikli smrti. V džungli jsme našli jakýsi tajemný chrám. Kapitán ještě se třemi lidmi vešli dovnitř. Já se zbytkem skenoval okolí. Byl to obrovitý chrám. Jistě ho tihle lidé nepostavili. Na chrámu byli tajemné nápisy a nad vstupem do chrámu byla hlava obrovitého hada. Skenoval jsem nápisy a i když mojí náplní práce není luštění mimozemských nápisů, je to moje hobby a také se z části zajímám o archeologii. Snažil jsem se ty nápisy rozluštit a možná se by mi to i povedlo, kdyby se ta věc neobjevila.

Z džungle vyšel obrovitý bílý had. Líně se plížil směrem ke vchodu chrámu. Tam, kde byl kapitán se třemi členy. Přes interkom jsem se snažil kontaktovat kapitána, leč marně. Jako by to někdo nebo něco blokovalo. Vytáhl jsem fázér a vystřelil. Namířil jsem fázér tak, aby paprsek minul hada a zabodl se před jeho hlavou. Had však na mé varování nereagoval a pokračoval dál ve své cestě. Nemeškal jsem a vystřelil jsem ještě pár ran jako varování. Ten bílý ďábel však nadále pokračoval ve své cestě a neodradili ho ani výstřely z fázérů ostatních členů mé skupiny. Nakonec jsem se odhodlal a vystřelil přímo. Paprsek však tělo minul. Zamířil jsem znovu a teď na tělo. Mým údivem však byl paprsek pohlcen. Ten had se na mne podíval a začali mu červeně žhnout oči a vešel do chrámu. Dostal jsem strach a modlil se, aby ten obrovitý had minul kapitána a ostatní členy.

Uběhlo pár minut a vypadalo to, že se mé prosby vyplnily. Náhle se však z chrámu ozval kapitánův křik. Okamžitě jsem se vhrnul do chrámu a málem jsem do kapitána narazil. Vypadal vyděšeně a nechtěl nám nic říct, co se stalo. Jen nám řekl, že se ho ta bestie snažila zabít, ale on utekl. V ruce držel velkou knihu se zlatou vazbou. Ti tři členové, které šli za ním, ti neměli takové štěstí. Odvedli jsme kapitána na loď, kde ho doktor vyšetřil. Naštěstí byl až na utrpený šok kapitán v pořádku. Zvedli jsme kotvy a raději letěli pryč z té planety. Myslel

jsem, že kapitán knihu vrátil vesničanům. Mohlo mě napadnout, že něco není v pořádku. Z míry mě vyvádělo chování kapitána. Byl protivnej, stále na někoho narážel. Na lodi si vysloužil přezdívku, která ho výstižně charakterizovala. Poté se stalo něco s lodí. Někdo vyřadil warp pohon. Z neznámého důvodu začala klesat podpora života a do toho si začal kapitán vesele prozpěvovat provokující písničku. Okamžitě jsem ho chtěl postavit mimo službu, ale posádka, jako by se proti mě spikla. Loď zamířila do mlhoviny a někdo vypustil antihmotu. Pokoušel jsem se kontaktovat flotilu, ale něco mě blokovalo. Vymýšlel jsem různé způsoby, jak se dostat odtud ven, ale nešlo to. Podařilo se mi odeslat nouzové volání, které jste zřejmě zachytili a na poslední chvíli shodil štíty. Pak si nic nepamatuji a probral jsem až tady.“ zakončuje vyprávění Andreas Rieger a pohlédne na kapitána očekávající jeho reakci.

„Na lodi se projevilo již několik úkazů, které potvrzují vaši teorii, Riegere. Než jsem totiž došel na ošetřovnu za vámi, stačil jsem deset lidí dát do vazby za neuposlechnutí rozkazu. Ale to přece ještě neznamená, že má loď je v ohrožení“. „Kapitáne, to není výmysl, to je pravda.“ namítne Rieger, jako kdyby četl jeho myšlenky. „Hmm, víte jak poznáme nakaženého?“ ptá se po chvíli přemýšlení kapitán. „Snažím si vzpomenout jak se posádka chovala na Rebirthu. Ale ano, kapitán si své nemocné svolal do hologramu. Jak to vím, má snoubenka tomu dlouho odolávala. Musel jsem ji...“ jeho oči posmutněli. Kapitán Picard se dál nevyptával. Přemýšlel, co musí zařídít, když v tom zazvonil zvonek ode dveří. Rieger vrhl polekaný pohled na kapitána. Proto Picard obezřetně zvolal: „Kdo je tam?“ Odpovědí mu bylo, že je to Annelis. Kapitán uvážil možnosti a zjistil, že budou ve větším bezpečí, když jeden bude u dveří jeden bude sedět vedle ní nebo stát a on za stolem. „Pojďte dál poradkyně!“

Annelis vstoupila. Nestačila se divit. *Sakra musí tu být i Picard a kdo je tento muž? Hm, myslím, že to brzo zjistím. Co mě na něm jen zneklidňuje?* „Posaďte se O'Reardonová. Co Vás sem přivádí?“ „Máme problém pane, komandér Madden, jak bych to jen řekla?“ sedne si na nejbližší židli a zastaví se uprostřed věty. Rieger za ní odpoví: „Nakažen, madam!“ Annelis kontruje: „Já nejsem madam, pane...?“. „Rieger, praporčíku.“ na to zas odpoví Picard. Annelis je postupně seznamuje se setkáním s komandérem. Zamlčí, že kvůli své bezpečnosti musela využít své schopnosti. Na oplátku je informována od Bashira a Riegera. V kapitánově hlavě se mezitím roní plán. Usilovně přemýšlí, jak z této zapeklité situace. „Podle Riegera se jako první snažili získat lidi.“ přemítá polohlasně. Annelis jen přisvědčí, že je kapitán Salomon svolal již do holopaluby a určil jim, ať postupně nakazí celou palubu a vyvolají vzpuru. Jaký však k tomu má důvod, to nikdo z nich nevěděl. Mohli by s ním vyjednávat. Bashir se rozhodne, že bude zkoumat vir. „Když jsme vešli s nemocným kapitánem do vesnice, malé děti najednou začali křičet: „Phii!! Phii!!“ Proto jsme tomu viru či co to je začali říkat faktor Phii.“ říká Andreas. „Takže se podíváme tomu na zoubek, říkáte Phii?! Hmm. Uvidíme.“ a Bashir se pouští do práce. Jako první začne zkoumat krev kapitána Salomona, kterou mu vzal ještě před tím, než zemřel...teda, alespoň to tak vypadalo, že zemřel.

Jako na potvoru zazvoní znovu zvonek. Kapitán se zeptá, kdo tam a s obezřetnou trpělivostí vyčkává. „Tady LaForge, pane. Mohu dovnitř?“ Picard znejistěl. „Je to moc důležité!“ dodal Geordi. „Geordi, jste zraněný?“ zeptal se Picard. „Ne, pane. Ale musím s vámi nutně mluvit.“ opáčil naléhavě Geordi. Annelis zapojila své telepatické schopnosti. Šlo jí to o něco hůř, ale dostala se na místo, kam chtěla. Do Geordiho hlavy. Vycítila, že Geordi má strach. Žádný bzučivý zvuk, tak jaký byl u Maddena, však neslyšela. „Je čistý, kapitáne. Můžete ho pustit dovnitř.“ řekla přesvědčivě Ann. Kapitán se na ni nevěřicně podíval. „Jak to...?“ chtěl se zeptat, ale Annelis ho přerušila. „Věřte mi, pane“. Andreas se na ni podíval a pak pokývl hlavou na kapitána na znamení, že jí věří a že souhlasí s ní. Picard se rozhodl a volil správnou cestu. „Pane LaForgi, můžete vstoupit“.

5. kapitola

„Lorde Salone, přál jste si mě vidět?“ dotíravě se zeptal komandér Martin Madden. „Ano, jak postupují přípravy?“ znučně se optal Lord Salon. Seděl na pohodlném a přepychovém královském trůnu a jedl ovoce. Pochopitelně se to odehrávalo v simulátoru a vše kolem byla jen holoprojekce. To znamená, že ovoce mohl sníst kolik chtěl, ale stejně ho to nenasytilo. Před trůnem se nacházel tančící prostor, kde poskakovali polonahé ženy. Tancovali exotický tanec (no, chtěla jsem místo x dát r :)...), při kterém by se každý muž zvedal ze židle. Lorda to však unavovalo. „1/3 posádky stojí již při nás“. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“ ospale se zeptal Lord a ani se neobtěžoval dát si ruku před pusou. „Nevyskytnou-li se potíže, tak...necelý den.“ podřízeně odpovídal Madden na Lordovi otázky. Ve skutečnosti se však komandér zahleděl na jednu polonahou krasavici, která právě tančila jakýsi havajský tanec a nestydatě třásla svým poprsím. (...tak jestli tohle bude někdo číst...) „Hmm“ odpověděl Lord Salon otráven nudou. „Můžete odejít a nadále pokračujte v rozkazech“ přikázal Maddenovi a pak se již zabýval jen krasotinek pobíhajících po tančícím place.

Když LaForge vstoupil do ošetřovny, všichni na něj se zvědavostí upřeli zrak. „Pane LaForgi, chci vám představit váženého hosta, prvního důstojníka lodi Rebirth, Andrease Riegera.“ představuje kapitán Andrease. „Geordi LaForge, inženýr lodi Enterprise“ říká formálně Geordi a potřese si ruku s Riegerem. „Kapitáne, smím s vámi mluvit o samotě? Je to velice důležité. Jedná se o morálku posádky.“ „Pane LaForgi, to je v pořádku, můžete mluvit přede všemi.“ odpovídá Picard a usedne za lékařský stůl doktora Bashira, který právě něco kuchtí pod mikroskopem. „Hmm, docela pohodlné křeslo, lepší než u mě v kajutě“ pomyslí si Picard. Podle svého zvyku položí ruce na stůl a prsty rozloží do tvaru stříšky. Působí tak dojmem odhodlaného kapitána, který se něčeho nebojí a předem ví, že to dobře dopadne. Kdyby tady byla Deanna Troi, věděla by, že to není pravda. Vnitřek Picarda bojoval. Snažil se uklidnit a také to tak navenek působilo. Vevnitř byl však plný rozporu a také se bál o svou posádku. Myslel si, že udělal velikánskou chybu, že to nechal dojít až tak daleko. Skutečnost je však jiná a tu on viděl. Věděl, že kdyby se lodí rozlehl červený poplach porušil by nařízení z vyšších míst. (*No, myslím, že by to nebylo poprvé...*). Měl výslovně nakázáno zachovat klid posádky, že pomoc je již na cestě. Picard však nechtěl čekat. Každých pět minut se nakazí více jak jeden člen posádky. Čím více nakažených, tím se vyšší riziko. Čas byl komfort, který si on nemohl dovolit. Měl plán, ale ten potřeboval větší podporu. Měl mnoho otázek, ale nikdo je nebyl schopen mu je zodpovědět. Vnitřní boj pokračoval a kapitán pečlivě naslouchal Geordimu varování. To, co Geordi povídal, již věděl. To, co ho překvapilo, bylo to, že vir dopadl již i na Můstek.

„Pane, po dokončení oprav jsem se ze strojovny vrátil zpět na Můstek. Posádka se však nevěnovala svým konzolám.“ pokračuje ve svém vyprávění Geordi. Picard ho se zaujetím vnímal. „Vetřelec na lodi a já se před ním schovávám na ošetřovně“ pomyslel si Picard a zaujala ho část vyprávění, kdy Geordi zjistil s pomocí VISORu, že kolem některých členů posádky se tvoří podivný oblak černé barvy. „Dobře Geordi, má posádka je v ohrožení a my musíme co nejdříve jednat. Nemůžeme čekat, až přijde pomoc, to by mohlo být již pozdě. Říkáte, že jste schopen vidět, který člen posádky je nakažen a který ne?“ „Ano pane. Myslím, že to tak je. Vetřelec zřejmě vydává určité stopy na **modré alfa vlně** (???...jen si takhle slovíčkařím..., to víš, fyzika mi nikdy nešla...), které jsem schopen z části zachytit. „Napadá

vás, jak bychom to mohli využít? Krom toho, že budeme vědět, před kým se máme mít na pozoru?“. „Chtělo by to chytit pokusného králíka.“ řekne vzrušeně doktor, který jim vzrušeně vpadne do rozhovoru. „Doktore“ zarazí ho Jean-Luc. „Vaším úkolem bude najít způsob, jak zachránit moji posádku“ přikazuje Bashirovi kapitán. „Vytvořím protilék, ale nejdříve bych musel prozkoumat vůdce.“ říká doktor. „Doktore, vždyť máte krev vůdce“ skočí do řeči Annelis. „Ne praporčíku, doktor má krev kapitána, ale ne krev vůdce. Musíme se vrátit na planetu, kde to všechno začalo.“ souhlasí s pochopením kapitán.

„Takže, je to všem jasné?“ ptá se Picard, který jim po chvílce pověděl svůj plán. Všichni pokývnu hlavou a na znamení se rozejdou splnit svojí část úkolu. Picard pak zasedne k počítači a projíždí záznamy, hledajíc více informací o planetě, nacházející v sektoru alfa-t18.

Jako první zamíří Annelis spolu s Geordim do strojovny. Jejich úkolem je sehnat větší podporu, ale tak, aby nevyvolali podezření a ani paniku. Geordiho VISOR pracuje na plný obrátky. Procházejí prázdnou chodbou. Jdou volným krokem a snaží se býti nenápadnými. Zatím neměli „štěstí“ či „smůlu“, aby na někoho narazili. Dojdou k turbovýtahu. Než však chce Annelis vstoupit dovnitř, stáhne ji Geordi k sobě do vedlejší chodby. Z výtahu vyjde Begi s Pleskou. Rozhlídnou se, jako by něco hledali. Geordi přiloží ukazováček k Annelisiným ústům na znamení, aby byla potichu a ukáže ji, jak z protilehlé chodby vycházejí tři členy posádky. Koukne na kluky, kteří ještě stáli před výtahem a rozhodovali se, kterou chodbou mají jít. Pokud vejdou do chodby, kde je on a Annelis je tu šance, že je nechytí. Potichu na ně sykne. Naneštěstí kluci však neslyšeli dostatečně rychle. Z protilehlé chodby se vynoří tři nakažení členy posádky a začnou s nimi rozmlouvat. Pleschard je však podezíravý a rozhlédne se kolem. Zahlédne Geordiho a Annelis ukrytí v chodbě. Annelis mu naznačuje, že mají jít od nich dál, ale Pleschard to nepochopí. Begi už je taky zahlédne, ale nedá to na sobě znát. Pochopí, co Annelis naznačuje, i když nechápe proč. Věří však ji a Guinnan a snaží se od nakažených co nejdříve dostat pryč. Byla by hloupost, aby začal utíkat před nimi do chodby, kde je ukryta Annelis. Za prvé, by je prozradil a za druhé...kdoví? Z nějakého důvodu se schovávají a za chvíli zjistí proč. Je to jen otázka času. Času, ale potřebném, o kterém Begi již nevěděl. Čím déle s nimi mluví, tím je větší šance, že ho nakazí. „Promiňte, ale my už musíme jít. Máme ještě hodně práce.“ snaží se z toho vykroutit. Znenadále ho jeden vezme za límec uniformy a namáčkne Begiho na zeď. Pleschard rychle zareaguje a snaží se svého kamaráda zachránit. Začne boj, do kterého se vloží i Geordi. Kdyby vystřelil z fázery, na palubě by se rozezněl poplach, po čemž zrovna netoužil. Zapojil tedy boj beze zbraně. Pleschard vyzkouší svůj vulkánský stisk a uvede jednoho protivníka do bezvědomí. Zbývají poslední dva. Ten, který drží Begiho je zcela překvapen. Nestačí dostatečně rychle zareagovat a již se nachází na zemi. Begiho levý hák zapůsobil.... Poslední přemůže strach a utíká chodbou, kterou přišel. Pleschard se za ním chtěl rozeběhnout, ale Geordi ho zadrží. „Necháte ho praporčíku, jen ať varuje svého velitele. My se nevzdáme“. Pleschard na něho udiveně pohlédne. Geordi jim na místě vysvětlí stav situace. Oba dva jsou rádi, že Ann našli. Pověděli jí, že Guinan zachytila její nedokončenou telepatickou zprávu. Annelis měla dost práce, aby klukům vysvětlila pravými slovy, co se mezitím stalo. Nechtěla nebo spíše na to nebyl správný čas, aby je zatěžovala, že dokáže telepaticky se spojit. Nechtěla kluky vystrašit. Oni nevěděli, kdo ve skutečnosti je. Oklikou klukům situaci vysvětluje. Je zahlcena Pleschardovými otázkami. Nakonec je přeruší Geordi LaForge, že je čas jít. Begi si symbolicky opráší uniformu a cítí se vítězem. Pleschard je spokojený se svým vulkánským stiskem. Je to krásný pocit. Pocit štěstí a naplnění.... Begi si nenápadně odkašle. Geordi však uviděl něco jiného. Viděl, jak do něho vlétl černý mrak. „Snad již doktor našel způsob, jak se toho zbavit.“ pomyslí si. Kolem Begiho nebyl žádný oblak, takže se to mohlo a nebo nemuselo se projevit. Bude ho mít stále na očích.

Annelis jim pomůže ty dva KO odklidit, aby je nikdo nenašel. Geordi přemýšlel nad tím, že doktor chtěl pokusného králík a proto je zavedou na ošetřovnu. Zapnou silové pole, aby jim nemohli utéct a ani nakazit. Doktor si jen slastně pochutnává a je rád, že to může konečně vyzkoušet, třeba nějaká látka pomůže. K tomu, aby to však poznal potřebuje Geordiho, a proto se po seznámení se situací do strojovny vydávají naši tři přátelé.

Pomocí Annelisini dovednosti získávají na svou stranu část zdravé posádky a postupně je informují o stavu situace. Když dorazí do strojovny je skupina tvořena přibližně patnácti členy posádky. Ve strojovně to vypadá všechno v pořádku. Lidé kolem pracují a zatím si nevšimli našeho komanda. ....

U jednoho přístroje postává Morthi. V ruce drží trikordér a něco kutí. Je tak zabraný do práce, že si nevšimne našich přátel, který k němu volným krokem přistoupí. „Morthi“ ozve se první Annelis. Morthi je skutečně moc zabraný do opravování, že ho vyruší až poklepání na rameno. Lekne se a uskočí. Zhluboka vydechne a vytáhne si z uší nový model X18. Je to takové malé zařízení, které vydává uklidňující tóny. Když si je Morthi vytáhne z uší jsou z nich slyšet líbivé tóny klingonského black metalu:). „Fuj to jsem se lek, tohle mi už nedělejte!“ rozčiluje se Morthi. Všimne si Annelis a je rád, že je v pořádku. „Jsem rád, že jste přišli, ale já musím pokračovat v práci. Nemohu se s vámi vybavovat. Sejdeme se večer v Přední desítce.“ oznamuje jim Morthi a chce pokračovat v práci, ale Begi ho však nenechá. Pleschard mu vysvětlí v jakém je ohrožení celá hvězdná loď Enterprise. Morthi jen nevěřicně naslouchá. „Pane jo, a já si myslel, že je to jen cvičení. Nevěděl jsem, že dobrodružství začne tak rychle. A jak víte, že nejsou tady všude kolem?“ zeptá se Morthi. „Podle Riegera je strojovna čistá. Jako první byly obsazeny simulátory. Je to pro ně posvátné místo něco jako svatyně. Byla jsem tam už. Není to zrovna romanticky vypadající místo“ vypráví Annelis.

Po chvíli přijde do strojovny Andreas Rieger. Rozhlídne se kolem, zda je vše v pořádku a začne vydávat rozkazy, které mu zadal Jean-Luc Picard. Ze strojovny se pomalu stává nedobytná pevnost připravená čelit všemu. „Jaký je stav situace“ ozve se Picardův hlas z Andreasova interkomu. „Pane, vše jde podle plánu.“ odpovídá Rieger. „Dobře. Máte povolení zadat kurs na CD-Quin 48. Pospěšte si, moc času nemáme. Musíme to vydržet, jak nejdéle to půjde.“ "CD-Quin?" stačí se zarazit Ann než se Enterprise jako na povel rozjede warpem sedm směrem k sektoru alfa-t18.

Místo: Můstek

Na můstku, kde kdysi býval klid se hádají nějací členové posádky. Jejich nemoc se pomalu, ale jistě stupňuje. Postupně začíná nabývat nebezpečné hranice. Na Picardově sedadle sedí Lord Salomon. Vypadá zcela klidně a odpočinutě, jako by mu ta hádka dělala radost. Jako by mu dodávala mocnou sílu. Cítil se uvolněný, bez starostí s pocitem radosti, že vše jde podle plánu. Náhle u kontrolní sekce zabliká červené světélko. Lord okřikne hádající se členy posádky a zeptá se jich, co to znamená. Nejmenovaný člen odpoví, že někdo změnil směr a loď míří zpět do sektoru alfa-t18.

Salomon vztekle uhodí do opěrky. „Krucí“ zakleje a následuje další příval nadávek. Je vidět, že má velice bohatou slovní zásobu... „Tak to sakra obraťte směrem k Zemi.“ a jeho klid vyprchal. Taktický plán byl ohrožen a on to nesmí nechat jen tak bez odezvy. Byl lehkomyslný, když si myslel, že kapitán této lodi to nechá jen tak být. Na minulé lodi mu to překazil první důstojník, jistě spolupracuje s tímhle kapitánem a určitě ho již varoval. „Jak je možné, že byl změněn kurs?“ zeptal se rozčileně. „Lorde,“ ozval se Worf, myslím, že se proti nám posádka vzbouřila.“ „Z jaké další části lodi se dá ovládat tahle kocábka?“ zeptal se Lord Salomon. „Pane, při vši úctě, je to strojovna. Je napojena na veškeré počítačové systémy lodi.“ po-

učuje Worf Lorda. „Grrr“ zavrčí rozčilený Lord a vztekle znovu uhodí pěstí do kapitánova křesla. „ZA TOHLE MI ZAPLATÍ!!!“ hněvivě pohrozí. „SVOLEJTE VŠECHNY V KATA-KOMBÁCH!!!“ zarve Lord a hněv přímo z něho srší. „Nejdříve to však Picardovi vrátíme...HAHAHAHA“

Místo určení: Ošetřovna

Mezitím se Picard prochází po ošetřovně. Spolu s ním je tam na obranu pár dalších lidí z posádky. Praporčík Jefferson Ali, Annei L'uban a Mike Edwards jsou od ostraha. Mají za úkol hlídat ošetřovnu, kdyby náhodou došlo k napadení. Ošetřovna je pro ně nyní základna.

Picard očekává něčí příchod. Nervózně přešlapuje z místa na místo. Snaží se být klidný a působit sebevědomím dojmem. „Jo, kdyby tady byla tak Deanna Troi“ v duchu na ni zavzpomíná kapitán. Jeho myšlenky přeruší bzučivý zvuk, který se rozlehne místností. Neznámý přichází. Dveře se na pokyn kapitána otevrou a do místnosti vejde Guinnan. Je seznámena již se situací posádky a proto přišla za Picardem jako podpora a pomoc, kterou bude potřebovat. „Jsem rád, že si v pořádku Guinnan“ nechá se slyšet. „I já vás ráda vidím zcela zdravého, kapitáne.“ Poté spolu usednou ke stolu a diskutují o plánující misi. Probírají drobnosti, různé metody a nejlepší řešení. „Poradkyně Annelis by byla vhodný kandidát.“ radí Guinnan Picardovi. „Spolu s ní by mohl jet komandér Andreas Rieger. Oba dva tvoří skvělou sehranou dvojku.“ rozebírá dále Guinnan. Picard si však není jist. „Annelis je sice výjimečná, ale nemohu ji pustit na tak důležitou misi. Je ještě nezkušená“ obhajuje svůj názor Picard. „Kapitáne, zamyslete se. Annelis je dost vyspělá a zodpovědná děvče. Dostala se sem velmi pracně, vynaložila svou píli a všechnu trpělivost, aby se sem dostala.“ hustila do něj Guinnan. Věděla, že Picard je už předem rozhodnut. „Guinnan, přece mě chápete, že nemohu na tak nebezpečnou misi poslat bezbrannou mladou dívku, to je proti mému přesvědčení.“ oponuje Picard a snaží se vysledovat Guinnin účel jednání. „Proč zrovna poradkyně Annelis?“ zamyslel se. Guinnan mu jako by četla myšlenky, dále pokračuje ve výkladu. „Praporčík Annelis není tak bezmocná, jak vypadá. Má v sobě neuvěřitelnou sílu, kterou dostatečně dobře ovládá. Je pro tuto misi ideálním kandidátem a velmi důležitým sehráncem osudu. Nemůžete ji bránit ve své cestě. Osud si ji vždycky najde.“ Guinnin hlas sílí na intenzitě. Picard jen vytřeští oči. Netušil, že Guinnan by mohla být nakažená. Guinnan nečekaně rychle vstane od stolu a hbitě napřáhne své ruce proti kapitánovi. Ten ještě zcela v šoku vstřebává, co se teď děje. Nestačí rychle zareagovat a čísi ruce ho začnou škrtit. Začne se dusit, sípá, heká, nemůže se nadechnout. Pomalu mu dochází dech. Zatmívá se mu před očima. Nevnímá nic co se kolem děje. Pomalu ale jistě se blíží jeho konec. Před sebou mu prolítne celý jeho život. Loučí se se všemi a očekává příchod smrti. Když tu náhle tma se začne rozjařovat. Pomalu se Picard vrací zpět. Zhluboka se nadechne. Zjistí, že Guinnan pořád sedí na židli a říká mu, že Annelis je vhodným kandidátem. Picard pomalu vstřebává myšlenky své vize. V hlavě má pořádný zmatek. Vnímá její slova, jako v hypnotickém stavu. Dívá se do jejích očí snažíc zachytit náznak něčeho, co by ho varovalo. Její oči jsou tak vstřícné, plné života, ironie, nenávisti... Picard si náhle uvědomí smysl svých slov. V mysli uslyší hlas. „Uteč, je to past. Jsem nakažená.“ Nemešká a rychle zareaguje. Skočí pod stůl, zrovna, když Guinnan vytáhla ze svého pláště fázer a vystřelila po Picardovi. Picard byl však o setinku rychlejší. Paprsek se projel po jeho plešaté hlavě a rozptýlil se ve zdi. To už však ostraha rychle zareagovala a vystřelila po Guinnan. Paprsek ji zasáhl přímo do prsou a ona upadla na zem do bezvědomí.

Místo určení: Můstek

„Lorde, hlásím výstřel z fázeru na ošetřovně.“ informuje Salona Worf. Lord Salon si jen slastně vychutnává pocit vítězství. Jeho plán právě vyšel a on je vítěz. „Kapitán Jean-Luc Picard JE MRTEV!!!! HAHAHAHAA...“

Jeden z členů se nevěřícně s pocitem úzkosti podívá na Lorda. "Kapitán Jean-Luc Picard je mrtv..." nestačí svoji otázku dopovědět a skolí se na zem s velikou bolestí, která mu projela náhle celým tělem. Lord se na něj s opovržením podívá. "Odklid'te ho!" přikáže. "Nemáme moc času, musíme si pospíšet. Svolejte radu v katakombách, je nejvyšší čas." nekompromisně přikáže a odejde z můstku. Je mu jedno, jestli posádka na můstku je unavená, tady jde o jeho rod a potomstvo. Jakmile tohle vše skončí, budou mocní, žijící věčnost a nikdo jim v tom nezabrání. Kolik bytostí za své potomstvo musel zničit. Bylo jich přehršle. Mnoho z nich trpělo velkou bolestí a jen kvůli tomu, aby cizí rasa mohla žít. Tak to má být. To je zásadní pravidlo. Přežije ten nejsilnější. On je ten vyvolený.

Místo určení: **Strojovna**

"Poradkyně Annelis, Andreasi potřebuji, abyste okamžitě přišli k simulátoru. V záznamech poskytnutých od romulanů jsem zjistil, že za tuhle situaci může kniha, kterou kapitán Salomon ukradl. Nemám čas to vysvětlovat. Musíme vzít tu knihu a vrátit ji zpět na planetu do jeskyně. Pak se vše dá do pořádku. Musíte jít nenápadně, monitory totiž ukazují zvýšenou aktivitu po lodi, proto doporučuji využití Jeffersnova průlezu. Budu tam čekat. Picard konec."

Před simulátorem stáli dvě "gorily" jako stráž. Hlídali vchod do simulátoru. Za úkol nesměli nikoho jiného než vyvoleného vpustit dovnitř. Annelis využila svou schopnost a oklamala stráž, aby mohli všichni tři vstoupit dovnitř. Cítila, že jí síly opouští. Nezbývá moc a zhroutí se únavou.

Když Picard spolu s Andreasem a Annelis vstoupili do simulátoru, zadal kapitán příkaz počítači. "Počítači, ukonči program" pronesl. Počítač však na kapitánova slova nereagoval. Ozval se jen vzdálený šum listí stromů.

Místo určení: **Simulátor**

No od klasického programu v simulátoru to mělo dost daleko. Vypadalo to spíše jako nějaká vytržená scéna z nějakého hororu. Vstup do katakomb tvořila obrovská, kamenná brána, na jejímž vrchu se tyčila obří skleněná hlava plaze, vzdáleně připomínajícího pozemského hada. Picard se zachvěl. Svou kapuci stáhl více do čela, aby mu nebylo vidět do obličeje. Andreas se podíval vzhůru. "Tu hlavu, jsem již viděl na planetě" promluvil polohlasně, aby na sebe neupozornili. Annelis ukončovala průvod. Všichni tři vstoupili do katakomb.

Stěny kobky byly ztemnělé, plísni pokryté. Puch byl silně autentický. Postupovali po schodech směřujících směrem dolů. Byly hrozně úzké a hlavně dlouhé. Takže museli jít jeden za druhým. Sejit ty schody, byla pro Annelis věčnost. Po stěnách je doprovázely zapálené pochodně. Na konci Picard jednu vzal a držel ji před sebou, aby osvětlovala jejich cestu, kterou kráčeli. Všichni tři byli zcela ticho, vnímali jen zvuky přicházející z venčí. Nyní slyšeli hukot vody přímo nad sebou. Občas skrz strop prosákli nějaké ty kapky vody a prolomily tak zvuk ticha. Na konci chodby byly obrovská vrata, která byla zavřena. Picard si sundal kapuci a z plných sil se opřel do vrat. Jeho snaha byla marná, proto se připojil Andreas, spolu ty dveře pootevřeli a nechali jen takovou štěrbinu, aby mohli všichni projít.

Za dveřmi se objevil velký sál, mírně osvětlen svíčkami uprostřed a pochodněmi kolem po stěnách. Na podlaze byl vyobrazen pentagram ve tvaru hlavy kobry. Lord Salon klečel právě před tímto obrazcem a meditoval. Přípravoval všechnu svou sílu na přicházející rituál. Annelis se přikrčila za nějakým sloupem. Vybrala si místo, odkud bude moci zahájit svůj útok. Dobře viděla na místo, kde byla položena kniha a zároveň byla dostatečně dobře kryta před případným útokem. Picard se pomalu přibližoval k podstavci, kde byla kniha uložena. Svým tichým krokem a fázerem připraveným k výstřelu si byl jist, že to zvládne. "Byli horší situace a ještě přijdou" říkal si v tu chvíli pro sebe když se natahoval pro knihu. Ale i ve spo-

lečnosti vládnoucí technikou existuje zákon schválnosti a jak to již bývá, nikdo nedostane to po čem touží bez boje. Ta kniha byla totiž pouhou holoprojekcí stejně tak, jako Salon, který meditoval. Skutečný Lord Salon se objevil před Picardem a v ruce držel pravou knihu. Lord Salon to měl dobře promyšlený. Věděl, že ho nikdo oklame, ale i pro něj bylo překvapení, když zjistil, že je to Picard. Picard zkoprnělý překvapením jenom zíral na člověka před sebe. V tom momentu ho strhnul nebo spíše odstrčil na stranu Rieger. Přišel v čas. Lord se rozhodl vystřelit po něm svou magickou mocí. Strefil akorát kousek sloupu před ním. Annelis sbírala poslední zbytky svých ubývajících sil. Z její ruky vystřelilo zelené světlo. Vytvořilo vír, který vtáhl Lorda, kapitána a Riegera do víru. Po tomto výkonu se sesula na zem.

Místo určení: **planeta CD-Quin**

„Au, proč mě bolí ta hlava, kde to sakra jsem,“ otevře pomalu oči Rieger. Rozhlédne se po okolí a vidí opodál se sbírat kapitána Picarda. Salomona nikde nevidí. Začne též vstávat a vydá se za Picardem. „A pan Rieger je též zde. Neviděl jste poradkyni Annelis?“ obrátí se s otázkou na Riegra. „Musím konstatovat, že bohužel ne, ale mám pocit že jsem ji viděl omdlít předtím, než mě to vtáhlo do víru, pane.“ odpovídal Rieger. „No co se dá dělat vydáme se za Salomonem. Víte kde jsme?“ pokračoval v otázkách. „Jestli se nemýlím, jsme na planetě a hádal bych, že je to domovská pana Lorda, tedy CD-Quin.“ Odpovídal zas Andreas. „Jak si tím můžete být jistý?“ útočil na něj Picard. „Je to můj vnitřní pocit.“ odpovídal s lehkostí sobě vlastní Rieger. „Pokusím se spolehnout na Váš šestý smysl.“ Konstatoval s úsměvem kapitán. Nastavili své fázery na silné omráčení a vydali se hledat Lorda.

Tady něco co se děje na lodi nebo to přeskočíme, jinak to nikdy nedokončíme.

Pomalou se stmívá.

Picard a Andreas spatří v dáli domky na kůlech, jak se krčí pod prapodivnými palmami. Zpozorní a uslyší zvuk cinkajících nádobí. Blíže si prohlédnou cestu vinoucí se před nimi. Po prašné vesnické cestě si to vykračuje mnich. Dokonce i v příšeří mezi nocí a dnem se zdá, jako by jeho oranžový šat zářil. Urychleně se kapitán rozhodne schovat do nejbližšího keře Rieger ho napodobuje. Od výhodného strategického místa vidí kapitán, jak před jedním domkem klečí mladá dívka, prosí mnicha, aby přijal její dar. Není toho mnoho, co může postrádat. To co podává mnichovi vypadá jako malý pytlík rýže, dvě natvrdo uvařená vejce. Mnich se zastaví, natáhne k ní ruku s miskou, do níž mu věřící dávají almužny. Neřekne ani slovo díky. Poděkovat je věcí těch, kdo dary dávají, protože dostali příležitost učinit tak dobrý skutek. Učedník však požeňná dívce, která před ním stále klečí se sepjatýma rukama, dokud se k ní mnich neotočí zády. Potom vstane a setřese si prach z oblečení. Dívka vystoupí po dřevěných schodech do domu. Než se skrčí, aby pod hluboko přesahující střechou z vlnitého materiálu vešla dovnitř, do obytné místnosti, ložnice a kuchyně zároveň, ještě jednou se otočí. Pohlédne do dálky, kde v rýžových polích zahlédne podivnou skupinu mužů nezvykle vypadajících. Usoudí, že nevyšmat si jich, je nejlepší rozhodnutí, a proto vejde do příbytku.

Kapitán a Andreas toto vše pozorovali z bezpečné vzdálenosti.. Asi půl hodiny se ještě skrývali a pak se rozhodl kapitán učinit rozhodnutí - rozhodl se kontaktovat pozemšťany.

.....sem potom něco co se děje na Enterprise a (jestli už byl vyslán výsadek, tak jak diskutují v raketoplánu o tom, co je dole asi čeká)....

Pomalou začala být tma a Andrea a Jean- Luc opatrně vystupovali po schodech jednoho stavení. Udivovala je primitivita obydlí a Andreas si kladl otázku, jakým důvodem je stavět na

kůlech. Již byli nahoře. Zastavili se a nechali si chvíli na upravení. Pak s odhodláním zaťukal kapitán na dveře. Otevřela jim ta mladá dívka, kterou dříve upozorovali. Neznámá pokynula kapitánovi a Andreasovi, ať vejdou dovnitř. Uvnitř plálo malinké světlíčko, které osvětlovalo střed místnosti. Neznámá se posadila na rohož poblíž světla a pokynula návštěvníkům, ať si k ní přisednou. Dívka se dotkla světla ukazováčkem. Světlo zvýšilo na intenzitě. Nyní si mohli návštěvníci pořádně prohlédnout svoji hostitelku. Hodně se podobala člověku. Měla dlouhé hnědé vlasy svázané do copu. Oči hnědé, ale v tomto momentě byly plné světla, jelikož se do něho stále dívala. Dlouhou chvíli přemýšleli, jak mají začít konverzaci. Nevěděli, jakým jazykem mluví tato bytost. Neměli ani komunikátor, díky němuž by použili překladač. Pak se rozhodne Rieger pro velmi starou a primitivní metodu. Pozvedne obě ruce a ukazováčkem namíří na sebe. „Andreas“ vysloví své jméno a ukáže na kapitána. Ten to pochopí též a ukáže na sebe a řekne své jméno Dívka pokynula a ukázala na sebe „Na-si“.

6. kapitola

„Proč jste přišli?“ zazní náhle po dlouhé době mlčení z Na-siných úst. „Já myslela, že Federace dodržuje jakási pravidla, která ji zakazují vměšovat se do života bytostí, žijících na jiných planetách. Kapitán překvapený jejím jazykem a znalostí, co se týče Federace, zpočátku nechápe. Pak se ale vzpomene a povypráví ji celý jejich příběh, od víru až po příchod sem. Na-si s napětím poslouchá.

Rieger zakončí zíváním svoji příhodu. Na-si rozhodne, že je čas jít spát. Uloží kapitána a Andrease do postelí a slíbí, že jim ráno poví zas svůj příběh.

Je ráno. Sluneční paprsky pomalu osvitají celou místnost. Andreas se pomalu probouzí a očima hledá po místnosti svoji hostitelku. Místnost je však až na rohož uprostřed místnosti, na níž jsou položeny věci, zcela prázdná. Krásně odpočínutý se protáhne a vyleze z postele. Všimne si své ušpiněné uniformy. „Jako první bych se měl zeptat, kde asi mají sprchu.“ pomyslí si Rieger. Poté si povšimne šatů. „Snad mají moji velikost“ pronese s úsměvem a dobrou náladou a kalhoty s košilí si obleče. Jsou z přilnavého materiálu. Krásně mu padnou. Poté rázným krokem vykročí Andreas z obydlí. Opatrně sejde po schodech. Venku je živo. Malé děti pobíhají kolem a hrají zajímavou hru. Všimne si, že u každého domku sedí ženy na schodech a každá z nich má něco na práci. Jedna krmí podivně vyhlížející zvíře. „Zřejmě chovné zvíře. Vypadá jako skot z 20. stol. Sice jsou tu nepatrné rozdíly, ale jinak jsou si velice podobní“ vzpomene si Andreas na biologii. Další žena cosi provádí s dlouhou tyčí. Neustále ji zapichuje do země a opětně ji vytahuje. Tento proces se stále opakuje pořád dokola, dokud žena neusedne unaveně na schody. Avšak Andreasovu pozornost upoutá hluk. Malé děti, které si doposud hráli začnou vykřikovat: „Sanuk!!! Sanuk!!!“ Popadnou Andrease a tahají ho, chtějí, aby je následoval. Andreas si povšimne, že všichni vesničané odkládají svoji práci a pospíchají kamsi. Andreas je stržen davem.

Spolu s ním dorazí k jakémusi chrámovému komplexu. Vesničané usednou a jejich oči jsou přikovány ke vchodu do chrámu. Nad vchodem je umístěna velká třpytící se hlava kobry. „Vypadá, jako by byla z lithia“ pomyslí si Andreas a po vzoru vesničanů usedne mezi ně. Netuší, co je čeká a tak napjatě vyčkává, co se bude dít.

Povšimne si, jak nějaký holohlavý muž v oranžovém hábitu zahalený, vystupuje z chrámu. Za ním se objevuje další....a další.... . Takhle z toho chrámu vystoupí asi osm bytostí. Každý z nich drží v rukou nádobu, z níž vystupuje kouř. Když všichni dorazí na určené místo před vchodem zastaví se a vytvoří jakousi formaci. Rozdělí se na polovinu a postaví se na proti

sobě. Takto vytvoří jakousi uličku. Z chrámu vyjde bytost zahalená do stříbrného hábitu. Do její tváře nelze vidět, jelikož ji má úmyslně zahalenou kápí.

Andreas pozoruje, jak záhadná bytost pomalu sestupuje dolů po schodech a prochází uličkou. Za ní se ozývá syčivý zvuk. Andreas ponejprve neví, odkud ten zvuk vychází. Vypadá to, jako by se ozýval, ze všech koutů. Pak uvidí, že za záhadnou bytostí se líně plazí asi dvoumetrová bílá kobra. Knězka projde uličkou a když je z dosahu kadidel, zastaví se zády ke kobře. Andreas chce vykřiknout, ale z jeho úst se žádný zvuk nevydere. Napjatě s úzkostí se připravuje na nejhorší. Snaží si připomenout lekce kousnutí jedovatým hadem a být pohotový ku pomoci.

Kobra se pomalu připlazí na podstavec umístěný za neznámou. „Ten tam před chvílí nebyl“ vybaví si Andreas a napjatě sleduje, připraven zasáhnout. Kobra se stočí do klubička. Záhadná se otočí ke kobře. Sleduje ji svými mystickými očima. Kobra vztyčí svou hlavu do výšky kněžky a začne se kolíbat ze strany na stranu. Přitom vydává zvláštní syčící zvuk, jaký Andreas ještě nikdy neslyšel. Tímto tancem kobra uvádí svou kořist do transu. Rieger celý proces sleduje se zatajeným dechem. Celá atmosféra kolem lidí je dost napjatá.

... Náhle se kobra vymrští. Neznámá uskočí. Kobra dopadne na druhou stranu. Svůj úmysl opětně zopakuje. Mrštně vyskočí do vzduchu, ale opět kněžku mine. Všichni sedící kolem tento obřad sledují a při každém skoku kobry se z jejich úst vydere zděšení, ale zároveň i obdiv. Nakonec kobra únavou již neskáče, ale svého údělu se nevzdává. Stále se pokouší zakousnout svoji oběť. Navíc je vyprovokována. Knězka rukama upoutá pozornost kobry. Začne před jejíma očima rukama dělat záměrně rychlé pohyby. Kobra se vždy zakousne do hábitu. Při jednom kousnutí, knězka přestane se svým tancem. Nechá kobru zavěšenou na svém cípu hábitu a několikrát ji políbí. Nakonec přijdou mnichové se svými vonnými tyčinkami, které drželi po celou dobu v ruce. Kobra omámená vůní, se odplazí zpět do chrámu. Knězka pomalu sestoupí k lidem.

Prochází kolem sedících obyvatel a ty se za ní otáčí. Zamíří k Andreasovi. Když přijde o pár metrů blíž, Andreas v ní pozná svou hostitelku. Knězka/Na-si se na něj usměje a zeptá se ho, jak se mu líbilo představení. Důstojník, udiven touto nebezpečnou zábavou, s úctou pokývne a prohlásí, že to bylo nejlepší představení, které kdy viděl. Na-si se začne ze srdce smát. Andreas taky a pak všichni kolem.

Blíží se poledne a Na-si zavede Andrease zpět do její chýše. Poté si povídají o tom, co se dělo před chvílí. Čas jim velmi ubíhá a Andreas si uvědomí, že celou dobu neviděl kapitána. „Hm, Na-si neviděla jste, pardon, si Jean- Luca? Od probuzení jsem ho neviděl.“ „Pokud vím je v katakombách se Sárdím a dělají archeologii.“ Usměje se na Andrease. Povídají si dál odpoledne se pomalu přehoupne v podvečer. Až v tu dobu se vrátí kapitán. Vejde do haly a vidí oba v příjemném rozhovoru. „Nechci Vás rušit jen si vezmu fázer a jdu k Sárdímu, kdyby se něco dělo jsem tam nebo v katakombách, pane Riegere.“ S pobavením konstatuje kapitán. „Ano, pane.“ Odpovídá Andreas a Na-si dodává, aby se výborně bavil. Jen co, kapitán najde fázer, odchází. Dvojice si vypráví své zážitky, když jsou unaveni jdou si lehnout. Andreas nemůže usnout, trápí ho, že neví co se děje na lodi a jak se sem mohli dostat a proč to nepřeneslo i Annelis. Po chvíli usíná. Zdají se mu divné sny.

„Pozor komandér Madden utekl z ošetřovny a nechal si protilátku.“ Hlásí interkomem Bashir Annelis. Poradkyně mířila do simulátoru, kde zmizeli kapitán a Rieger. „Proč zrovna teď, když jsem chtěla obnovit“ svou větu už nedokončila popadl ji ze zadu Madden. „Copak holčičko bojíš se, máš proč.“ se smíchem ji ještě více přitáhl k sobě. Annelis se snažila bránit jak mohla. Nevycházelo to. Pomalu došli k simulátoru. „Tak, teď tam zadám katakomby a ty mě přenesíš na planetu, ať jsem tam dřív. Pro jistotu si tě vezmu sebou.“ Zazubil se na ni. Mad-

den zadá parametry a vejdou do simulátoru objeví se scéna, ve které už jednou byla. „ Tak ted' vytvoř ten vír, ten co přenesl Lorda. No bude to.“ Výhruzně se tvářil Madden. Pustil ji a ona konečně mohla volněji dýchat. **To tak, určitě tě pošlu na planetu, tss. Hezky půjdeš hajat, chlapečku.** Začala vytvářet vír. Ve chvíli, kdy se komandér koukal na vír, objevil se v její ruce fázér a ona vystřelila dávku. Madden se sesul k zemi.... „Probuď se Andreasi, někdo ničí naše stavení“ snažila se probudit Riegra. Nakonec se jí to podařilo. Andreas si oblékl kalhoty a vyběhl z chýše. Viděl kolem sebe jen spoušť. Všude hořely stavení a pobíhali zděšení lidé. Vrátil se zpět pro fázér, když znovu vyšel, jen těsně ho minul výstřel destruktora. Překulil se na stranu a pokusil se též o výstřel. Nestihl to zásah ho poranil na noze. Příšerně ho to pálilo. *Musí přece existovat cesta z toho! Kde je jen kapitán.* Uhnul další střele a ještě více se přitiskl k půdě. Za sebou uslyšel plazení, už chtěl vystřelit, když zahlédl lesknoucí se pleš. „ Tak jsem tady, komandéře.“ Též se přitiskl k zemi. V ruce třímal fázér. „ Nastavte to na velmi silné omráčení a hlavně ať nás nikdo nevidí.

Oba společně omráčily asi tucet útočníků. Pak se podařilo jednomu z nich trefit kapitána do ruky. „Au, to příšerně pálí, musíme odtud' zmizet.“ „ Ano, to si taky myslím.“ Přitakal Andreas. Pomalu se plazily zpět, když v tom okamžiku se objevil za jejich zády Lord. „Koukám, že se tu nenudíte kapitáne. No trošku Vám upravíme fasádu a Vašemu příteli to samé. Chopte se jich.“ Vydal příkaz Salon. Obklíčilo je šest lidí. Kruh se pomalu uzavíral, když ho ze zadu napadla černá šmouha. Váleli se spolu na zemi na vrch se dostal Lord, chtěl zasadit zásadní ránu, ale zastavil ho výboj s fázérem. Zbytek týmu doběhl a mával fázery na kumpány lorda. Ty se raději vzdali. Viděli totiž převahu Federace. Bezpečnostní důstojníci v čele s Worfem zatýkaly a přenášeli na loď. K ohromnému kapitánovi a komandéru Riegerovi se připojili Pleška, Morthi a Beck. „ Pane, dorazily jsme včas. Doufám, že Lord nenadělal moc škod?“ ptal se zájmem Pleška. „ Řekl bych, že to byla záchrana na poslední chvíli, jak jste se sem dostali, žádné mihotání jsem neviděl?“ zaměřil se svým pohledem na Plešku. Kluci na sebe pokukovali až to rozmotal Morthi. „ Vytvořily jsme stejný vír, který Vás sem dostal, pane.“ odpověděl Morthi. „Hm, jak jste ho teda vytvořily?“ při této otázce se chlapci vysloveně ošívali, až se slova tentokrát ujal Beck. „ Dilem náhody a dilem pomoci Annelis, pane“ *Tak se mi to přece jen nezdálo.* „ Dobře sepište mi svá hlášení, já si je pak pročtu. Můžete jít.“ „ No pane podíváme se na osadu, jestli nepotřebují pomoc.“ S prosbou v oči Andreas. „Samozřejmě komandéře.“ Vydali se zpět do osady.

Čas: po pár dnech, planeta

Na planetu se transportovali lidé z lodi, kteří neměli službu, mezi nimi byla i naše partička.

Deník komandéra Andrease:

Procesí, v jehož čele kráčela nádherně vystrojená Na-si doprovázena patriarchou, stoupalo vzhůru do kopců. Před dírou pod velkým stromem na okraji pralesní světliny, v níž měla bílá kobra sídlit, se náš průvod zastavil. Na-si došla volným slavnostním krokem přímo k temnému otvoru, my ostatní jsme zůstali v uctivé vzdálenosti.

Na-si poklekla a třikrát se čelem dotkla země. Přitom něco šeptala. Později jsem se dověděl, že se kobře omlouvala za to, že jí vyrušila z jejího klidu. Pravou rukou přitom několikrát lehce udeřila do země. Netrvalo dlouho a had se objevil před otvorem. Vysoukal se ven celý v plné své kráse. Výhruzně se vztyčil a rozvinul svou kápi. Byl obrovský a skutečně oslnivě bílý, bez jediné poskvrniny. Na-si zůstala klečet, ale pozvedla hlavu ze země, vztyčila trup a začala se vlnit vláčnými klouzavými pohyby. Její zrak byl přitom stále upřen na hada. Neustále se předkláněním i pohybem vzad ke kobře přibližovala a hned zas vzdalovala. Nakonec se jí podařilo přimět hada k prvnímu výpadu. Jedové zuby se zakously do silného splývavého šatu, aniž by zasáhly tělo. „První polibek kobry!“ zašeptal můj průvodce.

Tanec pokračoval a „polibky“ se v delších či kratších intervalech opakovaly. Na-si,

bedlivě sledující pohyby hada, se vždy dokázala stočit tak, aby útočící kobře nastavila rukáv nebo jinou část volně splývajícího vzdušného obleku. S každým „polibkem“ vystříkla kobra dávku jedu, jehož množství od výpadu k výpadu klesalo. Asi po čtvrt hodině došlo k poslednímu, devátému polibku. I v hadím tanci se uplatnilo magické číslo devět.

Ted' přišla řada na Na-si. Za devět hadích polibků tři polibky ženy. Had byl zmaten a vyčerpán. Stále však byl pyšně vztyčen přední částí těla a jeho kápě majestátně rozšířena. Na-si se k němu pomalu sklonila a třikrát ho shora políbila na hlavu. Zvolna a klidně bez nejmenší stopy strachu. Had byl jako zkamenělý, ani se nepohnul. Na-si pak poděkovala bílé kobře, znovu ji poprosila o přízeň pro celou vesnici, sklonila čelo pokorně k zemi a pozpátku couvala zpět. .... the end....:-))

Na konci při rozhovoru Na-si s Picardem:

"Už jsem se rozhodla, chci letět s vámi." řekla Na-si s upřímným srdcem a pohleděla Picardovi přímo do očí. Zahlédla malou reakci. V jeho očích viděla záblesk radosti. Tušila, že její místo je právě na Enterprise. 'Obrovitý stříbrný pták' vzpomněla si na svůj sen. Tajemná a záhadná loď, lákala ji svou obrovitou tváří. Nemohla se dočkat světa plný dobrodružství, neprozkoumaných míst, kde bude moci uplatnit své schopnosti a dovednosti. "Na-si, jste si jistá, že chcete opustit tento klidný a mírumilovný svět?" tušil, že ona určitě ví, že už je rozhodnut, ale chtěl si být jist na 100 %. "Pane Picarde, už jsem se rozhodla. Vše je zařízeno. Rozloučila jsem se všemi svými přáteli. Dostala od nich požehnání. A ochránkyní Bílé kobry budu stále, i když nebudu právě zde. Zanechávám tady nejenom svůj život, ale i kus svého srdce. Phii Aki bude stále se mnou, ve spojení mnou a vesnicí a já budu s nimi, i když několik milionů tisíc let daleko." a pohlédla k nebi. "Rozumím vám, slečno Na-si, ale mám jednu podmínku. Pokud chcete s námi letět, musíte mi něco slíbit." "Ano, pane Picarde?" zeptala se Na-si se zatajeným dechem. "Na lodi," pokračoval Picard s malou odmlkou "mi budete říkat Kapitáne." usmál se.

CALVITIUM NON EST VITIUM, SED PRUDENTIAE (HONORIS) INDICIUM
Pleš není vadou, nýbrž známkou moudrosti (důstojnosti)...žertovné středověké přísloví....
:-D...tak to se hodí

Název povídky 2: Naworet (zatím pracovní)

Přes pole vědění a nevědomosti,

*my půjdem.
Měsíc posvěťí nám naše činy.
Ty jenž si vyvolený a určený
Připrav svou dýku na křest ohněm.*

*Vždy hlídej svůj meč,
Je to tvůj život i smrt.
Připrav se na úskoky a nástrahy, leč
Vždy se oviň pláštěm mlčení.*

*Drak naše znamení jest,
dívá se na tebe a brání tvoji čest.
Jen jedenkrátě porušíš zákony Naworet,
Již více nezříš svůj svět.*

Deník podporučíka Gwenriel Dragon:

„Zatím se jen tak posflakujeme u jedny zapadlý planety. Kapitán nám dal týden volna. Kdo ho nechce strávit na planetě může používat simulátor. Moc nás na lodi nezůstalo, každý si chtěl zkusit noční život a další denní radovánky planety. No na planetě nebylo pro mě už nic k vidění, a proto jsem se rozhodla se účastnit mírového,hi, klání pana Worfa. Trošku se divil, že se nějaká poradkyně účastní jeho bojových her. Máme za sebou paintball, naše družstvo zatím jen mírně prohrává. protože se panu Maddenovi podařilo ukořistit jejich vlajku. teď si dám relaxaci v simulátoru a budu připravena na hole, toť další úkol.“

Annelis byla v simulátoru, když se ozval jako by zvonek a vešel sám kapitán. Annelis dokončovala půlobrat. Zasekla hůl do země a vyčkávala příchodu kápítána. "Vidím poradkyně, že se nenudíte, když je skoro celá posádka, tam dole." postavil se před poradkyni. " Ne to se opravdu nenudím, pan Worf má skvělé nápady, jak pozvednout náladu mužstva. Hm, kapitáne, netíží vás něco" přistoupila blíže ke kapitánovi. "Jak bych to řekl, já totiž nudím se tu. Řekl jsem si projdu se po lodi a koukám v simulátoru je poradkyně a má nasteveno krásnou přírodu Walesu. No řekl jsem si vejdu a pokochám se též." kapitán se mírně ošíval, jinak emoce měl pod kontrolou. " Najednou vidíte, že vdáli se komíhá nějaká hůl s člověkem. hudba, je tu velice akustická a uklidňující. Připravuji se totiž na turnaj v holích, pane. Toto mi velice pomáhá se soustředit." kapitán ji upřeně pozoroval. Nikdy si nevšiml, že poradkyně má silně atletickou postavu a hlavně na rukách tetování."Co to vidím na Vašich pažích poradkyně. Je mi to velice povědomé. Něco s třetí světové takové tetování měla východní konfederace, můj prapradědeček." Poradkyně zakryla tetování rukávem a dodala. " Toto tetování se u nás dědí věčnost, je to symbol našeho rodu a velice vzdáleně připomíná tetování konfederace." dál už to nerozebírala. Chtěla se zeptat kapitána, jestli si chce zkusit boj,ale přerušilo ho zpráva od komunikačního důstojníka "Pane. Máte zde komunikaci priority Alfa a je u ní dodatek, že se účastní i poradkyně Annelis."dokončil zprávu důstojník."Děkuji důstojníku, ihned se dostavíme." Picard se podezřívavě podíval po poradkyni. Kapitán se otočil a následován poradkyní odešli do jeho pracovny.

Místo: Federační loď Titan

Na konzoli se objevila planeta Horis 7 i s jeho třemi měsíci a jednou bludnou oběžnici- planetkou Memphis. Kapitán William T. Riker zadal kurs k třetímu měsíci, Lorte. „Pravděpo-

dobně jsme tu dřív než Enterprise, což je divné. Picard je vždy dochvilný.“ Říkal sám sobě. „ Poručíku Crusheru, proskenujte okolí.“rozkázal 25-ti letému muži. Panu Crusherovi se míhali ruce po konzoli. Kapitán se dotkl komunikátoru, volal komandérce Donatře. „Komandéře Donatro, jsme již na standardní orbitě měsíce Lorte, po Enterprise ani památky.“ „Rozumím jsem hned na můstku“ ukončilo se spojení. Kapitán si mnul chvíli bradu z přemýšlení ho vyrušil poručík. „ Kapitáne na dálkových ani krátkých senzorech nic není.“ „ Dobře, kontrolujte průběžně okolí a cokoliv mi hlase“. Kapitán se znovu pohroužil do myšlenek.

Místo: Federační loď Enterprise

Kapitán stál na můstku a upřeně pozoroval muže stojícího před Worfem, který chránil kapitána. Picard se dotkl komunikátoru „ Poradkyně, dostavte se prosím na můstek.“ Čekal na odpověď nic se neozvalo. Chtěl se znovu dotknout komunikátoru, v tom se otevřely dveře turbovýtahu. Z nich vystoupila Annelis a Na-si. „ Jsem tu, kapitáne.“ Okatě přehlížela cizího muže a spolu s Na-si pomalu přešli ke kapitánovi. Na-si se divila, že Annelis je otočená zády k muži. Vysvětlení na sebe nedalo dlouho čekat. „ Rád tě vidím Gwe.. Annelis, dlouho jsme se neviděli. Utekla velmi dlouhá doba při mém posledním pobytu mezi lidmi.“ usmíval se muž. Ann se pomalu otáčela k němu, chvílku se jí v očích proháněly ohýnky. „ Nejsem zrovna nadšená, že tě vidím, Marine! Co.....“ skočil jí do řeči „ Chci si s tebou promluvit a neboj vrátím tě hned zpět“ luskl prsty a oba zmizeli. „ Co to má znamenat, kdo to byl?“ pomalu se začal ohnit kapitán. „ Řekla bych, že Annelis toho muže zná a dost dlouho.“ Dodala Na-si. „ Hm, to je zajímavé, ale kde jsou? Přece nebudou někde mimo naši loď.“ Otočil se k Worfovi. Jeho ruce se s klidem pohybovaly po konzoli. Po chvíli ohlásil výsledek „ Kapitáne, poradkyně se pohybuje po vnějším plášti lodě. Její bioprofil je v pořádku, vypadá to, jako by dýchala kyslík. „Cože, ona dýchá kyslík, no, čemu se vlastně divím.“ Znovu si sedl do křesla ani netačil vydechnout a viděl opět záblesk. Po záblesku před ním stála živá troska. Okolo spánků a uší měla vyholené vlasy zbytek měla stříbrné, oblečení bylo špinavé a po několika výbojích ze zbraně děravé. Jen v očích ji hrály plameny. „ Richarde,moc mě... „ postava se sesula k zemi. Na-si pohotově přistoupila k ní. Vyndala trikordér z tašky a jala se kontrolovat životní funkce. Po chvíli ohlásila výsledek. „ Poradkyně prošla velkým traumatem. Má poškozená žebra a nejvážněji je na tom mozek. Těžký otřes mozku. Kompletní diagnostiku dostanete, až ji přeneseme na ošetřovnu.

Místo: Ošetřovna

„ Uff, konečně stabilizovaná. Jdu napsat hlášení, Zůstaňte u ní Na-si ať můžeme hned zareagovat. Čím to jen prošla? Ty vlasy měla jako oheň a teď je má jako mléčnou dráhu.“ Mudroval doktor Bashir. „ To nevím, ale nebylo to nic pěkného. Kapitána si spletla s nějakým Richardem.“ konstatovala Na-si. Doktor Bashir odešel do pracovny a nechal Na-si o samotě s Annelis. „ Co to bylo jen za zážitek, že ti zběly vlasy?“

Poradkyně se probudila třetí den. To už loď dorazila k planetě Horis 7. U jejího lůžka seděla celá parta. „ Zase si nás vylekala, to už nám nesmíš dělat. Několikrát tady byl kapitán a měl velice ustaranou tvář!!“ horovala Na-si. "Prosím nechte mě teď osamotě. Musím si něco promyslet. Děkuji." parta koukala nechápavě, ale pomalu odcházela. Annelis se pomalu posadila a položila si dlaně na tvář. Když je dala pryč, měla v očích oheň. Po pár minutách tichého rozjímání ji plamen v očích zmizel. Postavila se vedle lůžka a snažila se najít své věci. Kalhoty, triko i boty našla. Snažila se odejít, ale akorát vešel doktor Bashir. "Kam pak jsme se to vydali, poradkyně" zastoupil ji cestu doktor. " Do své kajuty, doktore Bashire a pokud mi nezmizíte z obzoru i vy budete pár dní na biolůžku." To doktor opravdu nečekal, něco se změnilo v chování poradkyně. Brzo měl zjistit proč.

Annelis dorazila za pět minut do své kajuty. Zapla laptop a zadala přístupové heslo. Chvilku si s ním hrála a pak ho zaklapla. Šla do sonické sprchy, když z ní vyšla převlékla se do podiv-

né uniformy. Celá byla matně lesklá a temná jako noc. K opasku si připnula, to co jinak schovala u kotníku. Nakonec vyndala krabičku a divným jazykem ji poručila. Krabička se otevřela a modré světlo obíhalo krabičku ve spirále, když dosáhla vrcholu, světlo padalo zpět a vevnitř této polokoule se vytvořila helma. Připomínala helmu spartských vojáků jen s tím rozdílem, že tato helma byla černá s temně rudou chocholkou uprostřed a maskou z drahých drahokamů. Helma odrážela hvězdy z průhledu. Annelis si helmu vzala do rukou a přejížděla po chocholce. Na chvíli odložila helmu a připnula si komunikátor. Chvilku poté zapípal. "Kapitán poradkyni, dostavte se do mé pracovny." Já vím, už jdu." Vzala helmu a dala si ji v podpaždí.

Místo: můstek

Kapitán čekal ve své pracovně, až dorazí poradkyně. Mezitím ho zavolal Worf. Kapitán vyšel z pracovny a usadil se ve svém křesle. "Pane, přichází zpráva z Titanu: Poručík Crusher objevil zvláštní nesrovnalost u prvního měsíce Marwen. Posíláme koordináty této nesrovnalosti. Poradkyně Troi něco cítí, ale neví co. Něco tam na nás čeká. Konec zprávy." domluvil Worf. Kapitán si mnul bradu. Tu uslyšel otevírání dveří. Ohlédl se, kdo přichází a hned se postavil do pozoru. Worf sledoval jeho pohled. Černá zbroj odrazovala monitory počítačů. Postava postoupila ke komunikační konzoli, Worf tomu chtěl zabránit, byl odměněn strašným ledovým pohledem. Raději odstoupil od konzole. Ruce temné postavy se komíhali po konzoli až vypustilo subprostorovou zprávu na souřadnice, které dorazil z Titanu. Postava uvolnila místo a šla blíže ke kapitánovi. Otočila helmu k obrazovce. Chvíli se nic nedělo a pak se nesrovnalost zhmotňovala. Byla to ta největší loď, kterou posádky hvězdných lodí vyděli. Pan Worf chtěl vztyčit štíty. Nebylo mu to umožněno. Jen byl požádán, aby proskenoval loď. V tom se ozval signál pro komunikaci. Worf stisknul tlačítko na panelu a na obrazovce se objevila podobná helma, která stála u kapitána Picarda. Helma byla modrá jako temné moře. Hlas byl autoritativní: Vydejte prosím, Vydědence po vašem levém boku. Byla v nepřítomnosti odsouzena za neuposlechnutí přímého rozkazu. Pokud tak neučiníte do pěti minut budete zničeni." oči helmy byly upřeny na kapitána. "Co se to děje, kdo jste?" hněval se kapitán. Modrá helma chtěla odpovědět, ale byla předběhnuta. "Kapitáne oni mě už nemohou zatknout, porušili by císařský kodex. Hned uvidíte proč." než tak mohla učinit, objevili se na lodi dvě červené helmy. Poradkyně se bránila a v tom se to stalo. Annelis se předklonila a na zádech se začalo ven prodírat dvě černá křídla a oči zářily studeným ohněm, který usmrcoval. Poradkyně roztáhla křídla, pozvedla hlavu k jednomu únosci, ten se hned zhroutil, druhý ho následoval vzápětí. Modrá maska to vše pozorovala. Annelis poklekla k oběma a přiložila obě ruce na jejich krky, když byla Annelis v předklonu, dotkl se jí kapitán a dostal veliký nervový šok. Odletěl pár metrů k obrazovce. Worf nevěděl, kam dřív skočit, jestli zneškodnit poradkyni nebo běžet za kapitánem. Rozhodl se pro to druhé. Nenahmatal tep." Ošetřovno, pohotovostní tým na můstek" Worf byl ještě v pokleku, když promluvila O'Reardon. Annelis se napřímila a začla: Propust mojí posádku Temného draka a vyříd' císaři, že se účastním zasedání jako plnohodnotný člen královského rodu." v očích modré masky se zračil strach, ale pevným hlasem promluvil: Jak si přežete Dreynora z Naworetu." otočil se a vydal rozkazy. Seynor Neron konec. Obraz můstku cizí lodi zmizel. Mezitím se Worf snažil oživit kapitána. Nijak se mu to nedařilo. "Nadporučíku zavolejte si na pomoc paní Troi a doktorku Crusherovou z Titanu. Budete je potřebovat.

Koukala stále na obrazovku a čekala až Seynor Neron propustí její vlajkovou loď. To nastalo po dvaceti dlouhých minutách, ve kterých přišel pohotovostní tým a dopravil kapitána na ošetřovnu. Pan Worf, pak komunikoval s lodí Titan a snažil se, co nejdříve dostat Troi a Crusherovou na palubu Enterprise.

Temný drak se vynořil z pod trupu Seynorovi lodi. Mířil k Titanu a zastavil na vzdálenost manevrování. Vzhlížel na Enterprise a Titan jako na dvě otravné mušky. Ztichlým mustkem

se ozval komunikační signál, pan Worf přistoupil ke konzoli. Pohlédl na komandéra, ten přikývl a nadporučík spojil. "Zdravím Vás, pane Maddene. Jsem Richard Luc'as Dragon, kapitán Temného draka a jsem leníkem u Vás přítomné královny Gwenriel Dragon." promluvila příjemným hlasem černá helma. Madden zvažoval, co má udělat. Řekl černé helmě aby chvíli počkal. Pohlédl do očí královně a dal rozkaz, aby se spojili s Titanem. Královna stála nehybně na místě a její nový strážci ji byli po boku. Kapitán W.T Riker seděl ve svém křesle. " S čím mohu pomoci, komandéře Maddene?" zeptal se kapitán. " Zdraví nás loď Temný drak a říká, že ta osoba, co se vydává za Annelis O' Reardon je jeho královna. Proto vy jako starší velící důstojník by jste měl jednat za Federaci." odpovídal na otázku Madden. Kapitán Riker se postavil a zaměřil pohled za komandéra, na královnu. Ve výrazu obličeje se mu nezračily žádné emoce, ale pohled očí prozrazoval starost o Picarda. " Milá poradkyně nebo spíše královno Dragon je mi ctí Vás poznat, ale mám otázku, co jste udělala kapitánovi Picardovi. " " Já mu nic neudělala, neměl se mě dotýkat. Je má hrubá chyba, že jsem na to neupozornila již velice dříve, ale úkol byl přednější. Je mi upřímně líto kapitána Picarda, ale musím zpět ke svým lidem. Pokud, tak neučiníte dobrovolně.Vaše lodě budou zničeny.Je jen na Vás, kapitáne Rikere, co s tím uděláte.“ „Dobře, ale chci jednu věc, pomozte kapitánovi a já Vás milerád pustím.“ Kapitán vyčkával, co na to odpoví bývalá poradkyně. Nečekal dlouho. „Dobrá tedy, pak hned opustím Enterprise.“ Riker pohnul hlavou a svůj pohled směřoval na pana Maddena. „ Puste královnu na ošetřovnu a poté ať ihned opustí loď. Riker konec.“

Ošetřovna

Dveře turbovýtahu se otevřely a královna v doprovodu svých lidí a bezpečnosti, kráčela na ošetřovnu.